

"Ingen balsam, gifts än lära,
Hvarje hopp och endast lära,
Hvarje sauhet är blott tröst."

Ap. Maitta
Dagbok

Dagbok
Louise eller ~~Day~~

Afsonstankar

Mars månad 1841

Ap.
ensam för Dagbok
Louise Ap.

Dagbok

Göm sorgsammanen! glada minnen göm!
Göm mången sviken lycklig ungdomsdröm!
Göms hoppets gudagnista! göm också
Önönstligt glad fullbordad derupå!

Endast lära, (minn) afsonstankar och dag
va skada dig, du udda bok.

Man veckt där dessa dagbuck
om poetik och poetik

Hvad kommer du att gömma, lilla bok?
Kanske teender, och kanske tårar?
Doch, jag säger att du är ett toke
Lilla hjerta! då dig allting sårar,
Sling och hoppfull, när jag hoppas än
Uppå vären och på sällheten.
Men om hoppet äfven sviker mig,
Sjöp jag, store Fader, då till Dig.

"Stackars Eugenie! tänkte jag -
mätte himlen snart föra en vän
som förstår dig, som älskar dig,
till ditt älskande hjerta - innan
det behöfver lugns och helas af
tårarnes balsam."

Med ett sorgset hjerta får jag börja
Nu min lilla bok. Blote himlen vet
Om äfven när jag slutar, jag får sörja
Äfven samma lilla barnelighet.
Kanske tittar ännu en liten strömma
elt af gis- bak molnens dunkla sand.
Kanske skall mitt hjerta än förnum
Fridens budskap ifrån hoppets strand

Med hjertans öring -
ningstän för min
dagbok

Den 2de februari på aftonen
jag har länge tänkt börja på
med att skrifva en dagbok för
mig sjelf. Men det har icke blif-
vit af det - ehuru jag desto 2
månader, från Nyåret, tänkt
derpå. Men det är först, när jag
tvingas der till af ett inre behof.
Hittills har jag icke känt detta
behof. Men nu i dag känner jag
första gången detta gränslösa
behof att meddela mig. Jag behöf-
de icke detta hittills ty jag hade,
nej! jag trodde mig äga en vän,
för hvilken jag kunde utgjuta mina
känslor. Men nu, nu när jag skrif-
ver dessa rader, nu vet jag - jag
känner, att jag ej har någon vän.
Har väl någon i en så djup grad
känt denna tomhet denna jaknad
efter en vän, som jag? Den som
icke känt det - den kan ej
ens förstå sig det.

Naval, blif Du lilla bok, min
enda förtroga. För dig skall jag
hädanefter meddela mig. Bewara
troget mina ensliga tankar!
Hur många tårar ihota icke
vattna ev, i oskyldiga blad! —
Som jag sagt: äger jag numera ingen
vän. Jag har drömt endast om att
jag hade. Nu har jag vaknat, Du
kalla verkligheten står ensam,
för mig. Och den säger mig: jag är
försaktad och missförstådd, och det
af den, jag så mycket häller af.
Ja, Sally! Du har blifvit trott mig
att spela rollen af min vän. Du vill
undandraga Dig, min efterhängsen
het. Din vänskap var en blott en
liten pjäs i Livets drama. Nu
är den spelad ut. — Du bad
mig förflytta min vänskap, på ett
världigare föremål. Ach! så ber
den som icke äger ett hjerta, ett
icke kännit hvad det vill säga
att älska. Anser Du vänskapens

minstigen vänskap

Dagbok

nej! kärleken för detta flyttbara
ämne, som man efter eget behag
flyttar fram och tillbaka? Det
bevisar endast Ditt flyktiga sinne,
lag. — Jag kan ej förflytta min
vänskap. Ryck hjertat ur sitt
ställe och placera det annorstä-
des. Ryck en blomma ur jorden
och plantera den i en fremmande
jordman, — och Du skall finna
att blomman tynar af och dör.
Även vänskapen som vuxit till-
ammans med mitt inre väsende,
den kan icke förflyttas. Den kan
frånkända dö, småningom förhulas
och dö utan näring. Men det gör
den icke. Jag kan — (ty jag måste)
följa den för Sally, jag skall inte
göra någon anspelning på vår
vänskap, jag skall visa mig kall.
Mitt hjerta må hellre lida. Sally
vill och skall ha fred, jag får
här ensam tänka, gråta, begrunda,
och anförtra min Dagbok att jag
alltid skall älska henne, nej jag
skall med vänskap ihågkomma
hennes.

och föra vad jag öfver skänker omdet kärlek, min vänskap jag kärlek, som

Ny! icke likgiltig för mitt hjerta!
Men Hon borde ju vara det, då
Hon underdragit sin vänskap. Ja,
Gally var här. Kanske tyckte Hon att
jag var ledam och surmulet. Men
hvad skall jag göra? Skall jag bli
och skämta då hjertat är fullt
af svärmodiga tankar och känslor?
Hur skall jag kunna omkapa minne
yttr. Jag kunde jag ju vara
glad och artig utan att behöfva
vara en vän! Jo! mot likgiltiga
personer, som aldrig varit någon
ting för mig kunde jag vara lit.
Men mot Gally! jag vet hurudan
jag vill vara, och hurudan jag
borde vara. Men det ~~skall jag~~^{första} ~~skall jag~~
jag ej - det sednare kan jag icke,
"skäl för" Louis Napoleon. Hvarför
skall Hon mera påminna mig om
mina barnsligheter! Det var
skämt fört - och äfven ~~nu~~
det skämt. Likväl! hvarför
kändes det så underligt i mitt
hjerta, då Hon uttalade det namnet?
Det var ett styg af smärta.

hvarvårst ~~min~~ ~~minne~~ ~~uttrycks~~ ~~min~~ ~~anses~~ ~~mass~~ ~~ommanterant~~
och jag ser du eller. —

ningstön 1 för min
dagbok

Hvarför skulle Hon uttala mer, det
namnet? Kanske i afsigt att sara
mig? Ny! det får jag ej besluta.
Men pjesen om Louis Napoleon är
redan utspelad. Mina medspelare
här tröttnat vid sina roller. Jag
är jagad i landflykt. Den scenen
var kort - ack! ganska kort. Blott
en liten pjäs i min lifnad drama.
Alltid skall jag minnas pjesen: Louis
Napoleon, med en känsla blandad
med vemod och ~~ty~~ saknad. Hon,
min medspelarinna, mins den saknad
med ett hänfullt - nej, ett spefullt
småloje. - Ja, det är icke underligt
om vi mins den med olika känslor.
Vi äro ju så olika hvarandra.
Den glada och sorgfria, den svär-
mande, sorgbundna. Dock! ~~h~~ ett
hvitket fullkomligt helt! Applets
ljus - och rosenröda fjida. —
Nej, nej! sluta min penna! jag
~~eller~~ ~~ej~~ åter bedragas af drömmar.
Nu ju jag åter igen sluta min
skrifning - och ofredlösa mig
Morpheus halda beskydd.

och hvarvårst ~~min~~ ~~minne~~ ~~uttrycks~~ ~~min~~ ~~anses~~ ~~mass~~ ~~ommanterant~~
och jag ser du eller. —

Efter dagens mödor kommer grånen,
Så af klara stjernor tindrar himla-
Hvarje stjernas vinke mig så glatt
Wisar vägen bort till ^{himmels} Fridens boning,
Såga: "Friden, hoppet, och försoning"
Att, Finns der, Du sorgens barn, godnatt!

Den 2 mars vid middagstiden
jag har härt ut hvad jag dessa före-
gående gåttar skrivit hit. Jag ser
att jag är alltför känslig och blöddint
om aftnarne. Så sensibel får jag
icke vara. - Nu är det en så blid
och solklar dag, att det riktigt fröj-
dar själen och intalar hopp och mod
i de sorgsna hjertan. Ja, jag känner
mig riktigt lätt och glad om ~~hjärtan~~
hjärtat. Jag vill åter lefva och
hoppas. Jag går gvalt var jag sorgen
och melancholisk. Den stackars Gili-
att öde rörde mig djupt in i själen
jag tyckte att jag i flera hänseenden
var lik honom. Att att jag skulle
kunna vara lika uppoffrande, ädel
och försakande som han! Gud bevara
mig blott för en död! Gifvan
som hans. Stackars Giliatt! Han

hade ingen vän! Och jag känner
nog hvad det sinner jag. - Ja,
jag var sorgen i gämsle, men nu
är jag glad. Hvad luss jag väl sörja.
Ler ej lifvet än mot mig genom
flöppet? Det är en kikare genom
hvilken jag kan se aflägsna före-
mär och tider, klart och tydligt.
Jag har bara skrivit om Tally.
Och klagat öfver henne och mitt
öde. - Hvad har jag att klaga? Hon
är ju så snäll, fast hon ej förstår
mig, och ej vill vara min vän. Och
kanske jag ändå ej är så alldeles
förskjutten af alla. Jag har ännu
någon - fastän aflägsen vän;
(~~att~~ ^{men} det är ej det samma nära och
aflägsen.) Och kanske ännu, när
jag kommer ut till världen, det
finnes människor som äfven förstå
mig och icke bemandraga sin väns-
skap. Jag skau nu vara ensam, i
afseende till det inre förhållandet,
tills äfven jag får en vän. Jag
skau icke mera vara ängslig.
Jag skau skapa mig sällskap
af mera drömmar.

Jag skau först nu vara en värdig
Louis Napoleon som kan lida
och försaka som en man. Hjertat
skau tåga ~~desse~~ då hufvudtt
tatar. Jag sörjer ej min trotlösa
brud. Hon gaf mig korgen. Men
jag skau fria till en annan flicka,
och jag skau göra det bättre.
Det finns ännu Fanny, Hanna,
Otta och mängen annan. Jag vill
pamuna mig Signers ord. "Fritt öf!
din dårskap, jag aldrig förlater,
etc." Nu är jag stor som Napo-
leon. Med högberet hufvud och
stålatt bröst möter jag Odets
hot.

Skulle väl
vara skakade i
huvudet af det som
skulle kungas mig.

Du skau tåga, hjerta lilla!
Har du rätt, att klaga så.
Nej! mitt hjerta, håu dig stilla!
Jag kan icke dig förstå.
Helt bebragder, lagertvansen
Winka mig på ärans stig.
Håu dig odnjukt på distansen,
Liva otung! - hejna dig!

Skulle vare det ju underligt om hjertat skulle göra som jag gör
gästarna har mig - så den öfver och lörrens skakade i
öfren hade minnrasa till mig och skakade så högt som i hörsnutt
afven i krig mot de lyttas makterna glömda stann i min kärlek

När jag strider emot Oden,
Trotsiga uti sin makt,
Tusen hinder, själfras döden
Har jag snart i bojor lagt.
Skulle du, din skalm! då trota
All min jernkraft, aut mitt mod?
Nej! du otung! skau du lata
Föra krig? Navat - var god!
Dock! det jaggs att hjertat äger
Energi, mer än man tror,
List och mod som öfvervager
Styrkan som i viljan bor.
Tänk! om hjertat skulle våga
Öppen fejd, emot min makt!
Har ej kärleks härjarläga
Mängu man i bojor lagt?
Har den icke kittat vägen
Genom pantar kladda bröst?
Följu icke mängu jägen
Derom, mig till ringa trost?
Skulle Amor mig besegra
Ih bien! jag är hans slof.
Längre vill jag icke vägra
Om värt groll blott slutas af.

Kanske skall den dagen komma,
Då vår gamla pjäs igen
Repeteras, — vi försumma
Ej ett: "Leve!" då för den.

Den 3de mars. — Nu har jag varit hos
Sally. — Ja, hos Sally! det är märk-
värdigt: endast hos Sally! Jag
tackar dig min mor — min blida
stjärna, ty jag har en vän.

Ny! jag tackar Dig, min goda
genius, för den lyckan. Jag tackar
min Sally! — Hon vet nog mycket
med vilken Hon gör mig tusen gånger
mer förälskad i Henne. Hon visar
sig kall och likgiltig — för att göra
mig mera öm och eldig. Ack! de
äro listiga, de kvinnor! O! Runbeck!
Du har nog utstuderat kvinnans
karakter. Din dikt: "Förställning-
gen" är mer än träffande.

Wore jag ej så ytterst blyg och
stafatt, skulle jag nog ~~spå~~ spela
ett litet spår till namn åt min
lilla levd. — Ty! Louis Napoleon
har du på lite courage; ~~du~~
sälunda hedrar du ej namnet:

Napoleon! — Men jag är rädd
för korgen — om spillet misslyckas,
Ty kvinnorna äro skyckfulla,
Stu hinner jag ej mer. Jag tackar
Fortuna, för min återvunna
gunst och öfverlemnar mig i Mor-
fens armar. — Ja, ja, kvinnans
hjärta har sitt ebb och flod! —

Det var dumt, att jag ej kom-
shäg att säga Henne.

Kysson, Sally! Din försoning!
Sitt är godt och klart igen.
Fridens englar i vår boning
Bygga bo. — Min dyra vän!

En anmärkning ännu.

Litet yra blifva unga männes
För en toddyglas — men mer
yra blifva de — go sänner!
Om en nädig blick dem ger
Nagon liten rosig tärna,
Om bland damor tross de ha.
Fö Win och ^{skona} unga flickor, gerna
och heresa, pass bra.

Idag har jag fått bref af Sally.
Helt oförmodadt, efter en så lång
förvantaa. — (Hätte Du sofva fört
Du min goda genius! — godnatt!!)

Den 4de mars.

Det är nu postdag. Återigen
förlägnas förhoppningar. Det är
riktigt förundligt att jag ej får
bref af Fanny. Orsaken till detta
dröjsmål kan jag inte förstå.
Fanny som alltid så snart besvarat
mina bref - ah nu är det ju så
länge (litet före jul) som jag skref
till henne. Det är bra lidamt
att vänta så länge. Endå kan jag
ej tänka att det är af ohjertlig
het som Hon dröjer att skriva.

Nej! Hon är för snäll - och jag håller
så mycket af henne - att jag
ej kan tänka något sådant.
Kanske Hon ej erhållit mitt bref.
Jag vet ej hvem jag skall till-
skriva detta dröjsmål -
jag vet, Fanny! att Du inte
har bortglömt Din beredsvär-
van - Din Louise, skulle
Du någonsin göra det - skulle
j mitt hjerta brista af sorg -
men jag vet att det aldrig
kommer derhän.

Jag vill erhålla jag ett bref af
Pally. Jag har skrifvit 3er till henne
i dag. -

Natten kommer, dagen tar
oss förbi, i ledens ström.

Snart den trötta kroppen hvilas,
Stärkes af en fridfull sömn;
Mätte afven du mitt hjerta
Hvila uti lugn och frid.

Åfvärj boare nöd och smärta
Bort från oss, O, Fader bli!

Den 5. mars.

4 dag har det varit ett fortjusande
väder och denna afton är herrlig,
skön och romantisk. -

På eftermiddagen kommo Pally och
Edla till oss för att afhenta oss,
jag och mina små systrar föro
efter något "kussande" till och efter
små uppträden till Prestgården.
Der var det ganska trefligt sed-
mare på afton - först var det
något lidamt - men allt var
jag skulden till. Ja, ja, det är
jag som ästadkommit allt ont.

Doch, hur gärna ville jag ej att dessa
obehagligheter skulle utblifva men,
men, jag är och förbli en sådan
olycksfågeln att jag, hwart än jag
går, endast skall ästadkomma leds-
nad och obehagligheter —

När vi for hem, följde
Tany Edla och Alma oss ända hit
till Parola — och for hem sedan
med hästen som var Prestgårdens,
ja, de äro nog mer än snälla mot
mig! Men jag otacksamma, är för
ovärdig deras godhet. — Det är just
det förödmjukande att åtnjuta en oför-
tjent godhet. Dock blir jag aldrig
så god att jag skulle vara den icke,
Hvarför ha min goda moders lärdo-
mar så litet blifvit efterföljda af
mig! — Jag skall alltid, alltid
känna mig olycklig och fridlös i ver-
den — det är min lott. —

Det är min lott att fridlös irra
och oförstådd, af hvar och en.
Hur ödets dom mig kan förvirra!
Hur ödelig synns ej världen ren!
Jag har ju hjärtat, olik andras,
Min lott blif olik andras lott.
Jag blif ju domd att hatas, klandras
Att missförstås, ringaktas blotte

den 6te Mars.

Aterigen kom jag just från Prest-
gårderna. Jag tog just händerna af
mig. Jag är alldeles andstruten ännu
och med blöfande kinder; det var så
varmt att skivan, Flickorna
följde mig till halwa träsket.
Jag var först litet hemsk till mod,
men när jag började och sjunga min
älsklingspsalm (Talismanen för all
nöd och sårhåga) "Hvi Din nåd, o
Fader blid" etc, blif jag åter
lugn; förtröstande på Guds allvårds
närvaro och Faderliga beskydd,
kom jag så lyckligt och snart åter
till min vila, lugna beammare.
Hvilket kosteligt ting är icke
detta förtröstande på Herren, och
hur stor är icke Hans nåd och godhet!

Hvad skall jag nu skrifva? Ty
skrifva måste jag — kanske lättar
det åter minnelse att utgjutit
en del af mina förtärliga sorgen
för min penna och min papper.

Tack, hvem annan skulle väl kunna
emottaga mina förtroenden? För
hvilka andra skulle jag kunna
utbreda och utgjuta och meddela
mig? Ingen, ingen, skulle förstå
trou, och afhjälpa mig. Du kan ej
heller, du liflösa pappersbit, del-
taga i mina sorger och fröjder, men
du afhör mig tåligt, du flyr icke,
du säger icke: "utgjut dina kärlor."
För någon som är värdigare än jag.
Du afhör mig och gömmer trög
hvarje ord i ditt sköte. O! Gud! jag
är ej alldeles förskjuten, Du gaf mig
helt ett enda medel att uttrycka
mig - ett enda sällskap - en enda
vän - näst Dig, Du bedrofvades
och förtrycktes tröst och hjälpe

Första gången
Jag känner mig åter obeskrifligt,
gransköst olycklig. Sanna, arma,
lidlösa hjerta! Jag ville, med
en hård ~~en~~ tryckning döfa dina
slag. Jag ville hellre förlora dig
än lida dina martor. Du, elaka,
du oförklarliga, du onda, du

syndiga hjerta!! När blir du fridfull
god och ren? — Har jag ej äfven i
dag kämnt dig färdig att brista, utan
att utta orsaken hvar före.

O! jag vore evigt tacksam mot den
som ville förklara dig, mitt hjerta,
som ville bota, som ville rena och
freda dig. Hvar finns den philan-
thropiske hjerteläkaren och förskaren?

O! jag vet en — som kan, vill och
förmår göra det. O! kunde jag fly
till honom! Då skulle Du mitt
hjerta, Du ~~en~~ varma och långtande,
stora och törstande — men dock så
syndfulla hjerta finna frid och ro.

Allt, allt hvad sedan skulle möta
mig vore lättare, vore lättare att
våra med mitt förmånade hjerta, ty
du skulle ej saras så lätt då mer,

Det vore lättare så att möta allt i
ufvet lika lugnt och gladt. —

O! läkare store! för syndiga hjertan!
Skänk Du mitt hjerta en läkande bot,
Rena det — Freda och lugna i smärtan!
"Jag trygg går då stormar och faror
emot"

Jag vill ej nu utförliga beskrifva
orsakerna till alla mina qual - dem
må du gommna, du stormande bröst.
De vore för småaktiga för obetydliga
att kunna skrivas. - Dock mins
jag dem för väl att jag ej behöfver
uppskriva dem. -

Det är märkvärdigt: jag har så man-
ga, så oräkneliga gånger gjort inom
mig ett beslut - ja två beslut -
men jag är oförmögen att hålla det,
O! hvarföre kan jag ej hålla det! då
jag deregom skulle vinna så mycket!
jag skulle vinna, om ej frid till mitt
hjärta - en glädteighet, som skulle döpa
dess öval - jag skulle vinna andras
gunst och bevägenhet istället för de-
ras vrede, klander och hat, Afven
andra skulle vinna deraf. -

Men hvarför kan jag ej verkställa
mitt beslut? är det de många
dampade tårarna de många
inre smärtorna så som så oemot-
ständligt locka mig tillbaka, från
mitt goda beslut? En inre frid
och glädje vinner jag ej derutaf,
men när nu människorna endast
se det för ögonen är och mera

värdera det yttre, så kan jag ju
uppfatta för min och andras väl det
ej inre. Det inre vill ingen utforska
och förstå, därför skall jag försöka
genom yttre medel göra mig begriplig.

Skall jag då bli ett skal utan kär-
na? Nej jag skall bli ett glittrande
skal och följa människorna i den tron,
att det kommer från det inre.

Mitt inre det skall ej förgyllas och
förskönas. - Mathe Gud omskapa det!
Men nu har jag då skrivit för en
quall, men jag har åtminstone litet
begnats genom denna Gysfelsätning;
och nu vill jag lägga mig till nat-
tens hvila.

Mitt nattens milda stjärnor mana tyg till mig,
De säga: Endast sorg, vi se på jorden lida.
Lägg dig still säng, du sorgens barn! och glöm
Allt lifvets qual - om Hemlens sällhet dröm!

Den 7de. Det är något ganska
nytt att efteråt läsa dessa mardrags-
fantasier. Jag måste ovillkorligen
se åt dem. Mina beslut och tankar
i går quall vore äfsen ganska märks-
vardiga. De bli aldrig verkställda,

Att besluta sig att lifva ett lif, eller
tvinga sig att lifva ett lif emot sitt
 eget inre! Att bli en varelse, utan
 hjerta och kändor! Att döfa sitt
 hjerta! Skulle jag nu blifva det,
 som jag så hittills föraktat, nemligen
 konstlad, tinggjord? Nej, nej! Gud har
 derföre gifvit mig ett hjerta, ständigt
 längtande, saknande, förstande att
 jag ej genom dessa små alldagliga
 små bekymmer ~~skulle~~ ^{far} fylla det, men
 för att försöka sträfa efter en högre,
 en sällare, en ^{sagaktigare} större njutning och
 frid för detta. Det blif ej skapadt
 så ~~frunt~~ pretentivöst för att jag skulle
 mätta dess anspråk med det alldag-
 liga lifvets så föga mättande ~~luft~~
 luft. Det är derföre så ~~långtan-~~ längtan-
 de att jag skulle med en högre frid
 och sällhet sträfa att förnöja det.
 Kanske skulle det ständiga tomhe-
 ten och saknandet — tvinga mig
 att söka Gud, hos hvilken det ofuka
 hjertat kan blifva botadt.
 Derföre längta, längta du oroliga
 hjerta! blif ej nöjd, innan du

uppnått målet. Förstunk ej i det au-
 dagliga lifvets dvala; väfva högre,
 högre, till de ljusare rymder, för
 hvilka du är bestämmd. När kroppen
 dväls här i gruset. Svafvas anden
 för ~~blod~~ hos himlaljuset. Matte
 aldrig jordens qual och sorg dig trycka
 ner! — Mitt beslut är endast
 att döfa, att döda det onda, det
 syndiga i mitt hjerta som quäljer
 mig, nemligen den gamle, oldam i mitt
 inre. Hjelp mig o Gud, i mitt beslut!
 Matte mina ord, mina handlingar komma
 att vitna att det längtande, varme
 hjertat numera icke tvingas af någon
 syndig och ~~for~~ oren tanke.

I dag har jag skrifvit verser till
 Marie Wickström, meml. ¹⁷⁹ i qvällen
 frid — Till mitt oroliga hjerta.

Imorgon skall jag fortvälla min
 skrifning. ~~Till~~ Om hon skulle
 visa dem åt Magister J. — Det
 vore bra tråkigt. Nå, sak samma.
 Jag kommer troligen att aldrig att
 se honom och, thav således ej att
 frukta — ejst finge jag nog
 shammas för min stouderie.

Yag har en aning, om ett hjerta,
Som också mig förstår,
Som för min fröjd och för min
Och för min längtan — smärta
Den 8de I dag har jag haft
en jämförelsevis glad dag.
Jag har sytt. Läst. Läst skänks berättelser.
Författal och renskrifvit några
verser. Tillagt 4 verser till Den obekanta
Kanlan — Bety var till Prestgården
förde — och hemtad mig ett bref af
Pally. — — — Merkvärdigt!
Jag vet ej om jag skau tro denna eller
ej. I sitt bref uppberar hon flere
gångar: "Kom till mig" — och när
jag gäsp, är jag blott till ledsnad des,
och ^{hör} är oftast ganska surmulen. —
(Ah! det brukas bara att be!) —
Jag kan aldrig bedraga, till deras
nåje — — — Emellan vi ej sympatisera
och vi bildas mot hvarandra — vi
en fullkomlig stel antipatien
Gladt jag gått ut hela dagen,
Som en tröst i gröna hagen —
Natten malkas med sin ro;
Fråsten finner i sitt bo
Make = vän — och bädd gemensam.
Jag har ingen, och är ensam.

Den 9de. Godmorgon min dagbok!
Y det skau jag igen till Prestgården.
Nu skau jag försöka vara
riktigt glad, prata och skratta,
och se ej aus surmulen ut. Mitt
hjerta skau jag emellertid tunga
till den kallaste dikgiltighet. Nej
jag skau kunna det tråkiga tyrtat
han, så att det ej kan besvara
mig. Hvad skola väl du — hvad
skau väl jag tanka om min
plötsliga glädthet? Kanste
trov hon att det är af idel förs
tjussing. Dock är det af idel
bitterhet. När det är detsamma
för andra, hvad orsaken är.
När mitt hjerta var nära på att
försmälta, kände jag mig olycklig.
Nu, med ett kallt inre och glatt
yttre kommer jag väl att åtmin
stone se glad och nåjd ut —
Sof i ro, du arma hjerta!
Glöm din smärta
Kvit min pang.
Wakna åter, sen att lida,
Slaga, strida
Med Dagen lung

Wakna nu, två dagars studier
(Änna hjerta! du som lider)
Till dess tvänge

Den 10de.
Jag kom just från Prestgården, med
Pappo och Jacke. Jag har ingen-
ting att påstå. Jo något:

Charmant! det går bra till!
Jag är ganska nöjd med resultatet
Hera nöjd är jag väntade.

Jag kan vara ganska glad utan
att behöva lägga något tvång
för mitt hjerta. — Jag hoppas

att jag kan öfvervinna dig, du
stolta hjerta! — Jag har haft
sätt tillfälligt. Jag har skrattat
pratad och glesat som en ~~hott~~

toka. — Hvad skall jag ännu
saga? — (Mycket för jag ej skilja
da Jacke grolar att jag slövar den
riotta oljan i lampan)

Hvad skulle jag säga om Sally?
Hon har ju alltid varit förmar-
ket för mina diskussioner,
jag har ingenting annat att
iäghörinna än att Hon är

mycket snäll. O' jag förtärlar ~~spelt~~
mina uttryck. Hon är snäll mot
mig. Men — — — får jag väl
bruka något men. Ny! ej ens min
dagbok får tränga för djupt i
mitt hjerta. Det är ju om jag
äfvén litet mistas dig min vana
min dagbok. — Vi sjunga
psalmer på Prestgården. Det
amurant! Hvad jag läst! —

Jag låtsas ju bara
Hoppa kan jag, prata, skratta kan jag
jag vill hålla på med det. Det är en ~~god~~
Det är lifvet, konst att hoppa, dansa
Pryda sig, besmycka och bekransa;
Jag fick inga anlag, nog för det?
Men jag följer med. Det är ju så.

Nu så vill jag kasta mig i gängen,
Det är resultatet och befrågningen
~~dit~~
Ja allt annat bagatell, kappri
Sista mån hos Sally, prof Louis;
Med utrytligt väsende och skri
Skrattdegen insomnade där, nice
Nu i gräv, jag somnar lyst och stilla,
Hur må du somna Sally, lilla?

Den 11te.

"I qvällen har jag ingenting att skrifa utom
upp till minnes. Denna dag har gått
som de andra, fredligt, roligt, så iaför
de till det inre som till det yttre lifet.
Det har också varit min afslut med denna
dagbok att förnämligast upptekna de
samma strider, tankar och känslor. (Ty
det är det inre lifet jag högst värde-
sar) och de omständigheter som föra till
det. Det är i drömmen, i tankarna, jag
skapar mig min ~~värld~~ ^{värld}. Det är
en utvald liten krets af innevänsare
som spela der sina roller. De är gudar
och gudinnor i ~~min~~ ^{min} hjerta mina tankar.
Men äfven att förhöja det romantiska. (I
romaner förkomma ju goda och dåliga
personligheter) måste äfven mindre goda
och älskliga smyga sig dit. Och det är
just stunden ^{med} ~~med~~ dessa antipatier som
förhöja det romantiska och förhöja
det godas seger. — Du himmeliska Juno!
Du älskliga Hebe! och Du min blomstrande
Flora. Du glada Aurora! Alla äro ju
mig så kära! Uranus, Cronos, Apollo och
Achilles; äfven I ha edra roller. —
Pallas, Orpheus, Aeneas, Cupido och
Bauchus äfven i samma stundom främ.
Sol, Mercurius och fl. a. —
Hv jag känner Er alla, jag skaller
Drottning. — Luna ~~Dea~~ ^{Polymnia}

Med den varmaste sorg och minnelse till den som har gått bort. Och för att det är så mycket kärlek som finns i världen. Och att det är så mycket kärlek som finns i världen. Och att det är så mycket kärlek som finns i världen.

Den 12te. Fru Prostruman, Fruen
Sally och Edla voro här en stund
i qvällen. Som Mutter und Vater
voro till Salmis, var jag ensam
som "sällskap" åt Fremmanden.
Ett ganska odugligt sällskap, det
märkte jag. Men, mistafas utan
paremmat labynt. Jag har platt
intet, att säga — men mycket att
tänka, begrundas och känna.
Jag har att begrundas tusen olika
saker. En sak, hvilken jag vill
kalla den Psychiska ger mig ännu
till tusen, tusen vemodiga tankar,
göm dem du ordliga hjerta!
Den andra arten vill jag
kalla Physisk, den har sina tusen
sitgreningar dit höi äfven ju-
tan skolfrågan som flickorna
ontatke. Derom is jag inte ordar.
Det få vi se härnäst. —
Jag har inte emotarbetat den
vemodiga tanken om att jag
är ändå bra olycklig; Hurgerna

Den 12te. Fru Prostruman, Fruen Sally och Edla voro här en stund i qvällen. Som Mutter und Vater voro till Salmis, var jag ensam som "sällskap" åt Fremmanden. Ett ganska odugligt sällskap, det märkte jag. Men, mistafas utan paremmat labynt. Jag har platt intet, att säga — men mycket att tänka, begrundas och känna. Jag har att begrundas tusen olika saker. En sak, hvilken jag vill kalla den Psychiska ger mig ännu till tusen, tusen vemodiga tankar, göm dem du ordliga hjerta! Den andra arten vill jag kalla Physisk, den har sina tusen sitgreningar dit höi äfven ju-tan skolfrågan som flickorna ontatke. Derom is jag inte ordar. Det få vi se härnäst. — Jag har inte emotarbetat den vemodiga tanken om att jag är ändå bra olycklig; Hurgerna

vilde jag ej äga en motsatt känsla,
merligen känslan af att vara lyck-
lig! Jag är olycklig! För att jag
känner mig vara så långt af-
skild från den bestämmelse som
Gud skapat oss till, i afsende till
Honom. Jag är olycklig! För att
den tomheten, den längtan, det jak-
nadet som uppfyller min själ, ingen
kan ^{uppfylla}. Ingenting, på jorden!
Jag är olycklig! Ty afven ~~här~~ det
ytte or i afsende till min jor-
diska bestämmelse är jag ej på den
rätta stråten. Ty icke skapades
jag väl så underlig, för att dröjas
här? Jag är olycklig! Ty ingen
förstår mig, för ingen kan jag
meddela mig. Jag är olycklig
^{5^e} emedan jag har ingen sann vän,
som i allt kunde ^{uppfylla} fylla mina
pretentioner, i det yttre och det
inre. O! dertill behöfs mycket!
Förgäfvos har jag flera, flera
postagars väntat bref af Fanny

^{Fanny}
och Otta. Skanne afven de bortglömt
mig? Och, och, huru mycket
vilde jag ej ännu klaga!
Fanny skref till mig en gång: "Du
har den vanan, med det är din natur
att du misströstar och är olustig
emedan du måste dröjas här."
Fanny, Fanny! en enda gång har Du
titet förstått mig! Men hvarför
är det min natur? Hvarför skau
jag ständigt längta, sakna och
misströsta? Hvarför är jag ej
den glada och hoppfulla? Det
kan jag ej besvara. Men Fanny
skrifver vidare, fast jag ej vet
om det är tomt smicker: "Och
jag tycker att du måste till något
högre", Ak ja! endast Du läng-
tande ande, du måste till något
högre. Det bekämliga, det, ger ej
nagon orsak att hoppas. O nej!
aldrig när du, din bestämmelse
du längtande ande!
Aldrig på jorden

När jag är riktigt olycklig, skulle jag
vilja bortbyta denna högt sträfvande
ande med dess många qual och träng
mot de lymma, nöjda, alldagliga
sinnen, som åtnöja sig att svaljas
i gruset och känna sig nöjda.

Ty hvart huru långt kommer jag
med min sträfvande, dock så ^{makt} ~~svak~~
lösa ande? Se, andra äro glada
och njuta af lifvet då du grubbla
och saknar en högre njutning!!
Men nej, nej! Jag förbytte ej min
enda gåfva, min enda himmeloka
gudafläkt! Du skall engång
svalkas du glödande hjerta; du
skall finna ro du stormande
bröst; Du skall nå Ditt mål
Du sträfvande ande. Du skall
finna målet och bestämningen
hos Gud.

"Glädje utan Gud ej finnes,
utan Gud, ej finnes frid."

Se sammt på part!
Ej på jorden, finnes, hvad jag saknar?
Ty den tanken somnar jag och saknar,
Har finns målet icke för min frid.
Ingen sällhet har du, usla värld!
Bortom död och graf i Guds höga hem,
Frid och sällhet — der, jag finner dem.

O! jag ville engång gräta ut, evad
alla, mina sorger. Hvarför får jag
det ej? Torr och sterrande blickar
du mitt öga. Orölig, fridlös vill
du heller brista mitt hjerta! Har
du inga tårar för dina qual.
"Ingen balsam finns, än tårar."
Hvarje tröst, hvarje lättnad är
mig förnekad

Ja
Ack! om jag hade tid ja skulle
jag ha bra mycket att göra,
jag skulle börja och studera
min finska et svenska grammatik
— jag skulle läsa alla läro-
böcker — jag skulle läsa allt
poesi och romaner, som jag
fått lof att läsa från Prestgården

Jag skulle läsa så uppligt flitigt,
jag skulle renskrifva alla
mina verser. Jag skulle engång
fullborda mitt påbörjade
poem om de tre svetterna.
Jag skulle sy, så mycket, allt
färdigt till Jyväskylä. Men
det blir ingenting af dessa
uppräknade arbeten. Hvad är
det för som jag upptager min tid
på att sova fört till kl. 7-å 8.
sedan uppstå och hålla på med
att ~~kläda~~ kläda och kamma
sig till 9. Efter frukosten
det hög tid att börja med sitt
arbete. Men istället för arbete
sitter jag och skrifer och talar
till ~~platt~~ onödigtvis, går
stokar och skolkar, hjälper till
Mamma's te's middagen kom-
mer och, efter den, samma
onödiga: gå af och an eller
sitta och grubbla och drömma.

Så gå de dagar, som jag är hem-
ma och ha ingen annan nytta
med mig än några bannor och
skrafor af mamma. Och de
flesta dagarna är jag på Prest-
gården och uträtter ingenting.
Det kan skära mig in i själen
att de dagarna gå så förlostad.
Hur gärna vill jag ej omskapa
mig både till det yttre och det
inre. Jag vill bli en Sany och
Kaué. De är glada och flit-
tiga - och deras ~~föräldrar~~ ^{mammor} så
nöjda med dem. Då jag är
är alldeles motsatsen till dem,
svärmödig, olycklig, trög och
overksam. De är bra af-
undvårda - men när det blir
ljusa morgnar vill jag stiga
opp kl. 5. Börja och läsa mina
skolböcker (ty jag väl ej, att jag
intet kan) jag skall göra handar-
bete - skrifa och läsa ibland
och jag vill bedja Gud, gifva
mig ett förnöjdt och tacksam
sinne. Kan hjälpe mig i mitt bestut!

Nu skall jag uppskrifva mina
skolreglor:

Om Måndag, har jag fransk och
Religionsläran och då
blir det ej aflannat, då jag är
på prestgården

Om Tisdagen Finnsk grammatik,
(Länkeläs och Eusens) samt geografi
och om jag hade tid

Onsdagen = måndagen

Om Onsdagen Svensk grammatik och
fredagen Sveriges allmänna historien

Friday = måndag

Om Lördagen har jag ingen
lexa

Nu vill jag strax se efter
mina lexor

Om gratten: Nu har jag läst blott
mina lexor. Och härnäst mera.

Skolan skall gifva mig nya krafter
jag gläds åt min kommande lugna
verksamhet. Jag skall få ingen
till ofrig att grubbla och törja.
Jag skall ha vänner och vänner
någi i mina selskapsningar

Jag vill egna min tid för det
nyttiga. Jag tänkte förr: jag
konstnar jag ej får ~~tägnas~~ min
sif för Hymen och Amor vill
jag ~~tägnas~~ den för - vänskapene
Nu ~~äro~~ tänker jag: Jag skall
uppfölla den för det adla,
toga goda och nyttiga, jag
vill uppfölla det för - menstlig-
heten för mitt - forterlande
Hjelp, mig store Gud! i detta mitt
bestat. (om det tackes Dig.)

Seke blir jag för den skall en
equisten en störing och eremit,
som blott lefver för sig och tänker
på sig sjelf

Då Gud ej velat gifva någon vänskap
Fastän Han gaf åt mig ett troget hjerta
Var det Hans afsigt (ty jag anar den)
Att det ej taras för af gräl och smärta
2. För kärleken till Gud (dets bud är lov)
1. Min varma ijal, den bör jag offra först.
Det ofriga, skall offras för mitt land:
Min sista kraft, mitt hjerta och min hand.

"Mitt Fosterland, för dig, i alla öden,
Min bästa kraft, jag ödmjukt offra
Ehvad du ger mig: lifvet eller döden,
Jag älskar dig, jag hör dig evigt till"
Och, har jag att anmärka: icke svigt,
men intet döden, hör jag dig till.

Den 15.

Nu sitter jag här i Tröstgården i
matsalen) alldeles ensam. Från För-
maket hörs glada skrattsalvor, men
jag har ingen lust att skratta.
Jag vore också mycket lik en galning
om jag skriade ensam, utan orsak.

Ja, ja nu åter har en dag fram-
skridit, för att ej återkomma - men
Känslor, i det menliga hjertat, i,
blifven följt förgäfvad också, men
i kommen åter. Jag vet att i åter-
kommen ännu ofta innan den sista
gräven - den sista striden. Likväl gå
dagarna sin gång utan att fråga hvil-
ken evighet det var den varit för de
som lida. Du går - och för i ditt
sköte minnet af det förflutna. I
morgon är det en annan dag - men
Känslorna dö ej - de variera.

I blifven olika mera bittra eller mera
ljufva, huru källan ur hvilken
flyten är densamma - det är hjertat
och smärtan. - Hvad skulle jag nu
uppteckna? Intet!! Mitt hjerta är
en minnesbok, dit alla flyende känslor
inrätta sitt minnestecken. Men allena
Gud genomskådar hjertats fördolda
tankar. O, Gud! Du allena, säg i
dag, ser i morgon, ser alltid hvad
som föregår här - här, vid detta
hjerta som slår så, att jag hör
dess slag. Hvi skulle jag uppteckna
det? (Hvarken det ej ens) Då Du
öfvergifnas vän, kan skada det. Jag
vet att Du uppräknar alla de för-
glömdas tårar och suckar, och
då Du Gud, uppsäknar, beträffar
hvarken jag eller andra uppteckna
dem till minnes. (Gud! Dina vägar
äro underbara: - Hvem vet, om Du
ej ännu täckes bestära mig leenden
och tårar efter tårarna. Jag ofta se om
komman, efter regn och åskväder
himneleu klarna - och solen strålar,
och hela Naturen le, så abeskrifligen
lyft, mildt och älskligt genom
tårarna.) Kanske får afse jag le
efter regn och åskväder

och jag (kommer) långt ut i alla dessa känslor

Det är märkvärdigt! Har i stormningen
skref jag en tränande: Iden på nord-
himnelen, med käändor så ljufva och
obeskrifliga, tolkande min längtan och
min vänskap. Nu efter några timmar
vor jag färdig att kasta sängen i ugnan
eller skriva en vers ~~en~~ (jag hade
namn på den.) "ja, ja! Wiste jag idag
när jag upptecknade v. Maistén 'Taras-
na', att jag i qvällen kunde tillämpa
den på mig. — Nej! Men bort alla
sorgsamma tankar! Jag äger ju ett hopp
än kvar, som säkert mig ej sviker.
Upplyft dig mitt öga! Sloppet! ja,
du har hoppet!!

Det stormar der ute. Hu! det stormar
som i människohjertat! Men
stormen skall engång lugnas i bå-
daderna. Sloppas, du stormande
hjärta! Sloppas!!

Kärlek, hopp och tro,
Under stormar gro.
Stormen renar blott mitt hjerta,
ja, det renas utaf smärta.
Kärlek, hopp och tro,
Än i hjertat bo;
Nej! de stärkas, präfras blott af smärta
Åska, hoppas, tro, du arma hjerta!!
Åska, hoppas, tro, Du, varma
hjärta!

Den 16de Mars.

"Du frötas en omönsad, av gennimman-
dygskans förtro till mig, och of emman-
" *Depon*.

Lugna, milda, matte, Du unnar frid och
ro åt den, som dagen det förnekas.
Du, Dagens stolta drottning, Du delar
mig sorger, men Natten den frid-
fulla, den ringaktade, skänker mig
frid och ro. Hvarför ville jag ej
begynna med min konstoutöfvelse,
som ökar blott bitterheten i mitt
sinne? ja, ja! jag ville klaga, jag
ville klaga — ty inga leenden trosta
mig. O! Gud! O Gud! hvår
gaf Du mig ett hjerta, då Du ej
gaf något annat? Det är rydligt!
Intet annat än — ett hjerta.
Hör ej äfven de yttre egenskaperna
till henne? Hvarför fick jag ej
något, något annat? och, men-
skorna, de se ju (hvad för ägonen
är — hvarför skola de ej bemärka
något godt hos mig? lilla hända
synd öde!! Hvarför, hvarför gaf
Skaparn mig blott ett hjerta?
Jo, för att förundersötas och
tåras stycke för stycke, och

Det är märkligt . . . 7142 . . .

7) Hvarje dag ^{skulle} (med föra ett stycke
(ett hopp) sönderstötet ur det, då smär-
tan och gvalet hela dagen arbetat
och sönderstötet det, som en maskin.
Det är de omärkliga hjulen som
sätta den i gång, under utan af
lugn och hold. Men ack! jag kanna
deras arbete; dagar ja, naturen hålla
de på, så länge maskinarbetat ut,
och får ^{mot hvarandra} sammanpressade
tomma vaggarna. Då sammanläs
den med spjällorna som Vicentios
maskin — men liksom ~~den~~ han
efter den sista, hårda kampen och
tryckningen blef fri och hjulen
och fjädrarna brusto i maskinen,
så skav äfven min ande engång
bryta de jordiska bojorna och
— vara fri. Men hopplösheten och
förtviflan vilja ofta äfverväldiga
mig ensliga vandrestika. — ty jag
måste för dyrt pris köpa min
frihet: hvarje flyende dag med
för en flik af mitt hjerta, ett
svall af stormande känslor — många
tårar och många suck.

2
I dag har jag då känt en obekisiflig
saknad och längtan bort — bort —
onen derom är ju värdt att talas.
Min innerligaste önskan vore att få
dö — dö! men dö i Gud. Ja, endert,
dö i försoning med min Frälsare.
Heru Gåft! jag ville dö redan i mor-
gon — om jag visste att jag och mitt
hjerta finge ro i den löviga fridens
och sällhetens land. ett dö så ungi
hvitken sällhet! Hår på jorden såjde
mig ingen vän — om hvad behöfde
någon sorja mig. De kalla och lit-
giltiga skulle säga: "det var bra för
henne, den stackarn." ja, så skulle
det vara, bra — mycket bra.
Då skulle kanske ~~den~~ Psyche
gå till min graf, och stänka mitt
stoff en litet minnesgård. Hon skulle
glömma alla fördomar och hvarje
brat och tänka — nej! jag vet ju hvad
hon skulle tänka! Hår hvilat den
stackars Louise, bra för henne att
hon slapp, ty hon var ~~en~~ för beyn-
nerlig — för usel att leva här.
Kanske så — eller kanske bättre — men
det vore detramma — jag vore lycklig
ändå, hvad menniskorna än skulle
tänka — — —

Gud! min Gud! hvarför skau jag
leva?

Förlåt mig Du allvetande Fader, att
jag knötar mot Dig! - det är ju
bara mitt fel - och mina synder
som äro skulden till det ~~att~~ jag är
olycklig.

Mina tårar skymma ögat och jag
kan ej tänka någon redig tanke -
derför måste jag stuta och lägga
mig till hvila, till hvila för kropp och
själ.

Men ät de ringa, ungar
Himlen - denna ljufva tröst;
Himlens stjernspel förkunnar
Med en stam, men nimbbar röst,
Stora ting - och för de ringa
Edens englators klinga
Hoppet hvisslar glada toner,
För mitt hjerta sjunger här
Fridens - fjar de högre toner -
Nu sin vaggång, ren och skär.
Tack, o Fader! för de ringa,
Edens engla toner klinga.

Fatt jag ej ser skuldens skimmer
Större icke deras röst,
Dock en visshet jag förnimmar
Denna tron i mitt eget bröst,
Att de stå ~~och~~ för mig likväl;
Skänka frid och ro min själ.

Den 17 de.

Nu skau jag än en gång skriva om
en sak - som jag snart vill lämna,
ty icke vill jag uttrötta mig med ett
och detsamma. Jag minns den nog, min
icke skadar väl en liten reflexion
ännu. Det är riktigt beynnerligt,
~~att~~ Cos att Cos (så vill jag nu kalla henne)
var så beynnerlig (jag vet nog hvad jag
menar med ordet) när Hon kom från
H^{me}. Hvad har jag felat? Ja, hvad?
Jag kunde bråka min hjärna så att
den spricker, och likväl icke kunna
gissa anledningen. Är det blott deraf
att Hon älskar en, som jag ej kan låta
bli att skratta åt? Är det blott deraf
att jag nästan hatas - nej, att jag och
Hennes älskade Backmänner ej kunna
fördraga hvarandra? - Ja, jag kan icke
gissa till orsaken till denna plötsliga
"vindpust". Orsaken vet jag ej, men att
vet jag, att ett hjerta, som så varierar, är
~~menligt~~ icke särskildt venerabelt.
Jag kan ej förstå den versatila vandra-
pen, som smäller som aprilnio.
Hanske har Cos sina skäl ty så, gene-
rös tror jag Henne vara att Hon ej
utan anledning bli ledren. Men

hvarför kan Hon ej säga hvarutö min
transgression består. — så Kanske den
är förfärlig; det vore värre. Och då Hon
mistat all aktning och förtroende för
mig (om Hon som hemligen nästan hytt
det för mig) så får Hon vara tidsen —
jag ämnar ej tiggja om Hennes ynnest.
Kan Hon ej tolerera mig, skall jag ej
försöka Touchera Hennes tve det. Fortän
är jag för stolt, för stolt och elak.
Kanske är det bäst att allt blir totalt
afbrutet, då vår vänskap har bara
onödiga trakasserier med sig — jag som
ända icke är tve något utstätt för
någon, ty jag kan icke sympatisera med
någon då jag är ett verkligt unicum
(icke något oförvunligt ~~en~~ exemplar)
Jag duger ej att amusera någon, då jag
är så trist. — Därför kan allt bli
tout a fait slut, jag vill icke
tolerera någon tve en vänskap, som
är påkostande för dem; då jag ären
sadan vaurien, att jag ej förtjänar
den, jag skall förvärfa, men ej
tiggja mig vännen, — ~~en~~ —
Det kunde väl ej annat turbera mig,
att bli bemött med ögonskenlig

af front. Det kan ej annat än aff-
tigera en, då man ser sig detesterad
af dem, som ^{för hvilka} man hyser en
så stor tendresse. Stakans Louis!
hvarför blef du så abominabel? —
Hvarför skau verlden ag grandera dina
många fel, men oubliera dina gå-
förtjänster? — Ä jag verkligen så
affreul? — jag orkar ej i gräve
absolvera min diskussion, — utan
jag måste lemna det tve en annan
gång, Idag har jag f kryddadt
min skrifvelse med Fremmande ord,
då jag ej haft annat att göra — icke
för det att jag ville vantera mig eller
lätta vara så verserad.
Saluy! min alltid lika älskade Saüy!
Känna du alls i gräve mins mig? Och
med hvilka känslor minns du väl
mig? — På varaktig var vår väns-
skap. Troligen var jag ej värdig denna,
jag somnar med den sista tanken på
Dig — eller med en bön tve Gud för
Din frid och lycka,
jag somnar lugn i somnens armar här,
skiv sista tanken: Gud och Saüy är.

om du jag, om du skaf, om jag en "frakter" & "sa"

1. brev.
1. luit
1. nej
1. my
1. 11
1. 1.
1. löse
1. tra
1. 11
1. 11

Den 18^{de}

Aber en gräve! ^{dag} Så går en ^{matt} från vår
tid, och kommer icke mer.

Och än en nätt med Herrans Gud, Tills
jorden sänkes ner.

Denne dag har gått ganska hurtigt under
varierande syfetsättningar. Jag kan vara
nöjd. Jag har strukat och stukat och
emellanåt läst och skrivit. ^{och}
Mitt lygn är ganska versatilt. ^{Man}
om grävorna gräter jag - gräter och suckar,
den derpå följande gräven kunde jag skatta
åt mina barnsliga tårar, om jag ej
behöfde frukta att en tårgräv ännu
kan komma. Ibland så stämild och
sentimental - ibland kan jag vara den
mest obekymrade, fränklaste varelse under
solen.

Nu är det lördag. Skänne jag
har något bref? Om jag nu som förr
hade en Sally (nemligen en egen Sally) behöfde
jag ej vara i ovisshet. Men, men vår
vänskap har öfverskridit sin solståndts-
punkt. - Men gräta icke jag ej i gräven.
Jag vill minnas Jakob ärligt ordspråk:
Jag sakar kallt. Gräta hjälper icke. Bättre lycka
nästa gång (med en ny väninna)

Byter det grymt grotalt. Tär jag rekoral Jakob kallt.
Fästän allting går på tvär, Gräta hjälper icke här.
Fäst min vän ej mer än min, Tär, Tärer ej mig in.
Tj: bättre lycka nästtagång. - Nu jag stuka vill
min vän.

Den 19^{de}

Nu är det Jondag. Intet bref, intet bref!
Det är hjertblåtande. jag hade skrivit
till Fanny - men mitt bref kannt ej
med posten. Fanny, älskad Fanny,
har Du bortglömt Din Louise?
Skall jag öfvergifvas, förglömmas af
alla? Nu vill jag ej mer lifva -
jag ville dö - ty hvarför skall jag
lifva då ingen håller af mig?
Brist du klagande hjerta - nu
är har du utfört din mission i
verlden.

Då skall ingång, min fruktningon randas,
När jag i so, min söta suck får andas.
O gräfrens samn mig ingen oro stör,
Från verdens larm jag intet buller höra,
Jag tycker så mycket om Fredrika
Wiemers lilla sång: "Inon" huru
passlig är den ej för mig! jag för-
står Dig Du stora hädongångna för-
fattarenna, jag förstår Dig, Du stora
hjerta. Icke hyllning och äktning
voro nog för Din hjerta. En författa-
rinnas hjerta törstar efter det högsta
på jorden, nemligen - Kärlek. Kan
Du ej fricka det, ville Du hilda, sval-
kas under den svala snön. Denne
vers är äfven så matt:

"Och ingen enda vän,
Skall vända om igen,
Att på den frusna snön
En hägkomets blommas strö."

Men är det ej ~~par~~ barnsligt att jag
är så melancholisk af den orsak
att Cos ej mer är min vän? Skall
jag sörgja för en lyckas vänskap?
Finns det ingen mer i världen? Han
jag ej lösslita. Hunge ur mitt hjerta:
Hvad skall göra? Jag vill kalla alla
mina känslor alla mina inre
tankar till rådsråd. De lärda nu
agera personligheter. De få alla
yttera sin mening. Så skall jag sedan
ventilera och bestamma öfver själfras
hufvudsaken. Jag får ej äga en så
låg velleitet som aldrig verkställer
sinne beslut. Jag skall i egen hög
person falla mitt "ultimatium"
Nu komma alla rådherrarna. Får
se hvad de säga. Nej, för att vara
riktigt korrekt och grammatiskt-
entig är det rådfucarn
Har kommen den varma lilla Frohen
Wänkskap, Hon påstår att jag ej bör

lösa eller svakra min vänskap, ty det är
mitt hjertas lifstråd. Och hvem vet
säger hon om jaken är så illa. Han
håller ^{ämnar} Cos af dig, och skulle ~~han~~ hon
ej göra det, för du likväl behålla din
rena, innerliga vänskap i ditt hjerta

"Ty ingen glädje finns som den,
Att glada sig själv försaka,
Att gifva allt åt andra - men,
Får intet själv tillbaka.
Det är en fröjd så engalisk,
Att blott Guds barn i himmelrik
En sådan fröjd få smaka"

Men här kommer Fru Holtz stolt
och ^{med} höguret hufvud. Hon är försomnad-
ligt och säger. "Hvad är Cos, att du
skall tala hennes nycker? hon känner,
finstär dig ick, hon kan icke återbetala
din nästan till kärlek gransande vänskap,
hon är kall, hård och likgiltig, hvar
för skall du sörgja hennes vänskap? Om
du är ^{är} fattig - bör du ej låta dig för-
trampas. Det finns kanske goda men-
skor i världen, som känna sig stolta
öfver att äga Leas vänskap. Var stolt,
var stolt, och kryp ej för en dödlig,
som du"

Den sanna skälet till det och det som hon skref för sin sanna

Eos får råda. Vill Hon äga min
vänskap - ger jag henne dem, min
tugga skal jag ej. Aldrig skall en
ord förrada hvad jag lidit och skan
sida. Svaga, dumma hjerta! "Lida"
för Eos? skul.!!! Aldrig skall
vår vänskap bli den samma som
den var. Eos må vara vän med
den, och den, med hela sällskapet,
men har hon en hjerta; skulle hon på
allvar lida och känna sig olycklig,
kan hennes hjerta ^{tröstas}, mättas af deras
vänskap? Kunna de deltaga i hen-
nes sorger (om de nånsin komma) som de
göra det i hennes glädje? Oriskligt
vore, att de det kunde.
Min docknade, hvalda stjärna! O!
min "Älsko-öblomma" (jag fick denna be-
nämning af Heine)
"Hvi skal det glädje vinnas under loppet!"
Hvarför fick jag ej äga hennes vänskap
denna korta tid (hans den sista)
som vi äro tillsammans? ^{Waste} jag
så grymt ovardig den.
Hur jag läggat bort! snart bort.
bort - bort - bort, bort, bort!

Hvarför skal den vänliga Louise mera
vara här? - nej - nu måste jag
duta. Fremmande kommer!
Ack! hur de dock äro medlätande!
Bort med Dagbooken. Skulle de se det
innehåll. Ja, de skulle skratta sig
ihjäl.
Den samma 19de Mars, på Kiskilän,
Salvy, Edla, Tilda voro hos oss. Nu är
jag här. - Någotunda treffligt.
Det var förunderligt, riktigt förun-
derligt i dag: jag skref just i min
dagbok dessa vanliga klagomör och
tänkte på min förlorade vän. Men
hur wayoligt förvånad blef jag ej, då
mot all min förmodan, facke kastas
ett bref af Salvy för mig på bordet!
(Han gaf det ej strax när han kom - men
det gaf mig ej ens en att fråga efter bref.)
Ty hella hade jag kunnat se mot solen
och skyarne och ropat att de skulle skrifva
ett bref åt mig, eller vänta något riktigt
sagolikt. Jag blef så flat - ty jag
har ju flera dagar trott att jag aldrig
mera skulle ha den glädjen att få ett
bref af Salvy. - Jag trodde där förän
jag öppnade brefvet, att det var
fullt med anklagelser för mina

upprättade vänskapens ned-
skannad af bryllup och
vår vänskapens nedskannad
var det vackert af en
—

förseelser och en skriftlig upplösning
på vår vänskap. Jag öppnade det då
och läste, var glad, misstänksam
och förundrad på engång. ^{Åburet} bref-
vet ej var sådant som skulle ^{svaret} återföra det
försvillade hjertat på sin rättas plats,
eller upprätta änyo vänskapens ned-
rifna Tabernakel, var det vänligt
ändå. Jag blef så undulig till mod,
glad, sorgem och mycket ämnat. Då
kunde jag ej längre uthälda med den
förunderliga känslan utan brast i
grät. Jag gick af och an med brefvet
i handen och grät. Hvad var det för
tårar? De voro mera tjufva än bittra.
Som hade jag förlorat något riktigt dy-
bart och äfven mistat hoppet på någon-
sin återfinna det — — men då plöteligt
skulle återfinna det. Sadana ungefär voro
de känslorna. — Men hastigt öfvervälti-
gades mitt hjerta af misstankar, jag torka-
de mig på tårar och var alldes rådvill
och förbryllad. Ja, ja, hvad förnöja
mig dessa tomma ord! Det är nu bra
att eos ej är ledum (ty det har äfven
nog sina obehag) Men — men — (alltid
men, men!) Men mitt hjerta, är det
väl glad, fredadt och fullt! Ack!
Jag får ej vara så pretentiös! Jag får
vara nöjd att bli bemött med
vänlighet.

Eller ätnöja mig med de smulor som falla
från de rikas (de afundvärdas) borde,
Meru får den fattiga ej Jordra.
Men det fins någonting mellan vän och
fiende. — Jag har ingen vän! Men
jag är otacksam! Hvad rätt har jag
att klaga? "Dock, mitt hjerta, du,
som klagar, Säg, ack säg, hvi klagas
du?" — O, kunde jag i hjertat
vara så kall, så kall, men riktigt
glad, då vore jag litet lyckligare.
Har jag ej så mängen gång sagt:
Hade jag ej ett hjerta, så vore jag nog
lyckligare. Eller sätevar sagt: Hade
jag ett rent, ett oskuldfullt hjerta!

Nu vill jag min klagan sluta,
Och den tjufva sömnen njuta,
Då mitt hjerta grafadt af sorg,
Flyr till sömnens trygga borg.

Den 20 de.
Nu har jag igen kommit från Prestgår-
den. Jag har ej tid att skrifa mycket,
fast nog skulle jag ha rysligt mycket
att skrifa. Ja, litet. skall jag väl
ändå pladdra för min snälla lilla
förtrogna dagbok. Ja, jag hade
ganska frefligt gjort i dag der,

jä ganska. Fast inga rosor på mitt
hjärtas vär, Men inga kraspa törnen
heller.

Kog äro de ju alla ganska snälla flickor
men för goda för mig. Sälls ~~att~~
egenskaper med ett ord kunna sam-
manföras i ordet god. Hon har mängen
gång visat sig god mot den stackars
Isa. Lållas kan man säga att hon är
snäll med ett ord. Thilda B. att hon
är glad. Men de äro tydliga mot-
satsen till mig; således — — —

Jag läste i går af en liten berättelse:
"Flickrammet" - hvarus jag fick en träf-
fande lärdom. Der stod nemlig att
äfven de flicka kunna vara olyckliga,
oftast genom eget förvällande. För att
blifva lycklig, måste man vara
odmjuk, arbetsam och nöjd med sin
lott. Se der! Jag är olycklig emedan
jag är motsatsen till allt detta.

Jag är stolt, overksam, missnöjd
med min lott. Det är orsaken. O Gud,
"Skapa i mig ett rent hjerta, och gif
mig en ny vis ande" — och hvar-
för skal jag sjelf förvälla min ofärd,

Jag är stolt emedan mitt hjerta känner
sig äga samma rätta stolthet som
andra. Jag vill ej bli föraktad,
ringaktad. — Jag är overksam,
emedan min verkningkrets ej är
häv. Jag vill verka i och så i an-
dra jordmän, och skörda andra fruk-
ter, nemligen Tankens, snilletts böga
skatter. Jag är missnöjd emedan
jag ej får bli det, hvartill jag ska-
pas — Jag är olycklig, emedan jag
är allt det förutnämnda.
Se nu! har du giss gäta för min själ,
nu vet jag hvarför jag är olycklig.

Men nu måste jag komma till min
minnen från denna dagens händelse.

Som sagt: dagen gick sin gång,
Fast inga rosor på mitt hjertas
vär, Men inga kraspa törnen heller.
Men ^{mot} ~~om~~ aftonen var det ännu ett
af de tåta uppträden mellan Gary
och mig. Hvem var skulden till detta?
Det var skämt i min fjäda och
aldrig hade jag kunnat tro att det
får ett sådant slut; det var en
mera tragisk än komisk scen.

Lally är verkligen löjlig då hon brusa
upp som en vindpust eller flamma
som en blåttapp ett ögonblick.
Jä, det var kosteligt. Edla berättade
en vacker scen. — Nu hade jag kunnat
bli lessen (och det hade många ~~gjort~~
kanske blifvit) men jag blef det ej. Jag
brusar ej upp så fort. Min vrede är
af en annan sort. Men nu kom den ^{alla}
ej i fråga. Jag kan förlåta sådana små
öfverblifningar (men stickord och hän-
då är det värre,) i synnerhet då jag var
orsaken eller början till allt.

Det kändes väl något besynnerligt, jag
var färdig att skratta och gråta — när
mare dock det sednare, men det hade
varit för barnsligt — därför måste jag
med skräck dämpa tårarna. Ja, jag
skrattade — ty det var ändå bra to-
kigt. — Nä, inte var det väl annat än
för ögonblicket. Jag för min del ansåg
det som ingenting. Hvad må Lally
tänka? Jag kom hem och läddes
vara litet bitter. Men jag har sagt,
äfvon jag kan vara tungförd.
Om Lally ej är lednen. Nu jag för min
del det ej. Sådana scener, äro
ju nästan alldagliga under vns

Hvi skulle jag när sigt, på dessa Jaker
De ä' för små till att oroa mig.
Du Gos, är min vän, den kära, bästa,
Talla öden, vill jag älska dig.

Du var, du är, du blir, min vän ända,
Hur yttre stormarna än rasa när
~~~~~  
Den 21<sup>ta</sup>

I dag har jag tagit en halft steg på  
lycksalighetens väg. Mitt hjerta har  
ej haft någon anledning att förhålla  
sig. Jag ~~har~~ har sytt ganska mycket  
i jämförelse till de andra dagarna,  
jag har varit ganska nöjd och der-  
för känner jag mig något lugnare.

Tack Herre Gud! för att Du när!  
Bistå mig framgent med ditt råd,  
Lär mig att söka lycka, frid,  
Du store Fader! blott hos Dig!

Tack för hvar nåd som jag undfått!  
Låt ock i natt, mig sofva godt!  
Och hvarje vän, som är mig kär,  
En ljuf, en rolig natt bestär!

~~~~~  
Den 22da
Nu äro klutter und vater resta till
Kino. Jag är värdena här hemma.

J'ai écrit de la lettre pour Sally.
Jag har skrivit två bref i dag till
Sally — Ett har jag fått af henne,
jag anade det. Hon anser den lilla
vindpusten för obetydlig att det ej
meriterar att längre tänka på den.
Så tycker jag också. — Inte är Hon
ledsen. — Jag vet ej af hvilken
orsak — men jag är bra förargad i-
dag. Hade jag någon i mina klor-
skulle jag låta den tjena till skott-
tafla för mina sarkasmer — jag
skulle ej skona den olyckliga. Men
när jag nu har ingen måste jag
plåga mig själv, jag skulle
ha liktyr, skrifning och son — men
jag siter syndatos och vändas —
nej! usch! jag is inte skriva
jag är så förargad i Mit hjerta
vore för närvarande mera tiggäng-
ligt för what än kärlek — —

Om aftonen. Det var löjligt just
nu, jag höll just på att renskrifva
sängen. Till skurora eller Solen — då
ble gick till B. — då Betty ropar
från dorren: "Det kommer frem-
mande från prestgården".

Jag rusade opp för att bort sopa mina
papper från bordet och springa emot
dem. Det blef en verklig uppståndelse.
Men då jag såg ut och intet syntes,
brast Betty i ett gapskrat och sade
att Hon kilar af, före andra, att hon
tyckte att det var 1te April. —
Nej! jag is ej skriva något!

Jag är is nu, vid något skrifhåmmer,
Men som det nu till mina vanor hör:
Jag skrifer nu en vers till en refräng,
Och hoppar sin helt glädtygt i min
säng.

Den 23de 47

Intet nytt. Pappa och Mamma äro ej
ännu hemkomna.

Vädret vackert. — Jag är nu myg-
ket alldaglig och prosaisk. Helan god.

Apptiten utomordentlig. Hjärtangelagen-
heterna äro satta, jag bekymmer för
förlorad ynnest. Förvarligt lat är jag,
eller oförvarligt. Jag skrifer flytande,
poetiskt.

Nu med ens jag blifvit prosa-ist,
Påst på poesi är ingen brist.

Denma i ffransongu
vare vordan puds
koloras

Byter "det grymt gestalt,
Tar jag likväl saken häut.
Fastän aulting går på tvär:
Språta hjälper icke här.
Fast min vän, ej nu är min,
Törja - faller ej mig in.
Bättre lycka mästa gång,
Så jag sluta vill min sang.

Jacques Ehrlich

Den 24 de

"Hvad fattas dig, menniska?"
Denma
härta fråga kan jag göra mitt inre
jag - men Hon svarar med Thal-
dens ord:

"Blaga, du sängare frutt: ack! ingen din
stamma förnimmer:
Lucka, du flämtande bröst! - ingen,
ack, ingen dig hör!
Ingen, ack, ingen förstår den sorg, som
i själarnas ontödnate
Gommar sin mäktiga rot, växer och
näres af blod.

Icke mot jordens flyktiga lust jag byter
de bärar
Hvilka i minnenas natu, ställa jag
gräter ibland.

I dag är jag ur stand att meddela
mig. Adieu, ma plume! Adieu mon
papier! Adieu ma petite cher livre!
I dag beqvams jag min hjerte-logbok.
Dit inrista tankar, minnen och känslor
sina runor. Adieu!

Jag vill nu uppteckna här, helt flyktigt
teit minnes några ord som jag alltid
borde komma ihåg - alltid när
jag talar de jag borde säga:

"O! att jag kunde söta ett lås för
min mun, och tryckaren fast inregel
på mina läppar, att de ingen ~~falshet~~
falshet tala skulle!"

Intet oshydligaste baktal ingen osann-
ning, ens för skämt. - He! jag afskyr
jag dessa laster - men mitt samvete,
du säger att jag ej är fri från denne
Herre Gud! lat mig blifva ädel, god,
högsinnad och from, flitig och nöjd
med min lott! ~~Att jag~~ ^{med gode} skola de dygder
(som jag får kalla ^{med gode} på ^{min} själ och ^{min} förhållande
för dig den) ^{som} Gud inplattat i själen, i sin
egen afbild - gommar der, och icke
bara sådana frukter som dygden anstår.
O! det är ~~det~~ ^{det} som ogräset synden

som förqväfvat det goda utsädet!
Det är väl skrefvet: "Hj frukten
känner man trädet." "Deraf hjertat
är fullt - talar munnen".
Skulle mitt hjerta ~~vara~~ vara kallan
till mina handlingar! Jag vet det
ej. Men jag känner ju ändå i mitt
hjerta en önskan en åtsä till det
goda, fast jag är för svag att verkstäl-
la mitt beslut. Nu slutar jag
min reflexion. O! Gud! led Du
mig på dygdens steg!!

Hoast än jag är i todens rymd,
Är framtiden för blicken skymd;
Jag ingen aning om den fatt.
Men omedveten om min lott,
Jag går min väg i denna verld,
Blott fylld af vetter och af flåd.
Hvar skall jag finna ledaren,
Som styr mita skepp från bränning?
Och genom slutad färd en hamn
Mig visar? - Hvad är väl Hans namn?
Jag känner en som kallas oss,
Och kofvar hjälp, motsyndatt mass:
Han säger: Kom! jag dörren är!
Hjälp mig! jag kommer Herre här!

Uti Din hand jag förtroer mitt
Hjerta. Du som jag på dygdens steg!
Det är minns köpman
Den 25 te om ~~svart~~ svarta. Ack och
ve!! Hvad skall jag säga?
Jag är stygg - jag är mycket stygg
(mitt hjerta är för finhänsligt) -
När - när blir jag god.
Edla, Thilda, Sally följde mig ända
till vår strand. Stygga Louise!
Det är en skandal för dig, att så
belöna godheten! - Uoch! mellan
vårskap - hat och smärta -
Jag ville kunna förhärd - nej! Gud!
bevara! uppmjuka mita hjerta -
Jag kan ej skrifa - ej tänka -
grät ut - grät ut stygga, märkvärdiga
hjerta! Jag är min och andra
plågoris - jag skäms verkligen
Det är en mörkt punkt eller en
mörkt sida i min stäckars Dagbok,
Nedan ljuset, mörkret är en strid -
I mitt hjerta - När får hon väl följ?
Metare blott om

Minnesvärda ord:
"Ty jag vet icke hvad jag gör; ty jag
gör icke hvad jag vill, utan det jag
hatar - det gör jag." (Rom. 7. 15.)

Den 26te mars söndagen
Ack, jag är så glad, så glad! Ack jag är
så tacksam och nöjd! Ser du missnöjda
hjärta, att Gud äfven stundom låter Solen
skinna äfven på min lefnadstyg. Tack
min Gud! Äfven jag får vasa glad.
Och mycket dyrbarare och högre finner
jag den sällsynta fröjderna. - ty de
förekomma ej alla dagar.

Ack, så roligt! jag är ej bortglömd af
mina egna, älskade vänner! Äg de äro
för goda, för ädla att kunna bortglöms-
ma mig. De säga icke att hvarken de
eller jag äro ovärdiga hvarandras
vänskap. - Hvarför skulle jag alls
misströsta? Mina vänner glömma mig
ej. De vore ju ej värda namnet mina
vänner om de gjorde det. Jag skulle
aldrig skänka min vänskap åt en
så ovärdig vän som skulle glömma mig.
Men jag är stolt att äga Fannys
och Ettas vänskap.

Stolt, glad och lycklig.

Ja! jag fick i dag ~~morgon~~ på morgonen
Bref af min
älskade Fanny och min kära
älskliga Etta. (Ja af Etta! min vän
som äfven förtär litet sin Louise)
Hur lycklig jag blif! Med Ettas ord:
"J ären hjärtligt kyssta och om-
famnade af eder Louise." Hur
högt jag älskar Er, Fanny och
Etta! O! hade jag ännu min tredje väninna!
Ja, skulle jag få äfven älska Hennes
och skulle Hon skänka mig ens den tredje
delen af min vänskap, så vore jag nöjd.
Jag skulle omfamna Er alla tre.
Det vore en bra älsklig Trio. Alla
olika, hvarandra. Men alla så söta,
så älskvärda. Men derpå får jag inte
tänka. Jag får endast ha en Duo af
vänner. Och hvi skulle jag ej vara nöjd!
Jag får blanda missnöjet galla i min
glädje dryck - jag vill vara nöjd.
Det blir nu så roligt att få skrifa
till mina älsklingar! Ack! att få efter
en lång tid åter utgjuta sitt hjerta för
Dem! - Ack! hur mitt hjerta gläds
att vänt återseende. Hvad det måste
bli ljäft! Ja, att ett återseende som är
så fjerran - men dock så nära.
mitt tjusta, klappande hjerta. -
Af Broor Fredrik fick jag också bref.

Jag skref i dag till ~~min~~ Anna Kredlin
(min vän af Andra ordningen) —

I dag var jag öfven i kyrkan —

På aftonen voro Herskapet Thauvön
här en stund. (Lona temperata)

~~Fästinga~~ Rosor, Rosor, Rosor nog!

Rosor beskärda af min Duo.

(Tertium non est)

Ja! nu är här en af mina solkens-
dagar gata (Blott med ^{ett} enda moln)
jag har känt mig lycklig i dag.

Huru högt skulle jag ej kunna älska,
verkligt älska! då vänskapen utbreder
ett så lustigt ~~solsken~~ solsken på mitt
hjärtas himmel; och uppfyller hela
mitt väsen med sårhet och kärlek.

Vänskapen är min ungdoms rena, blyga,
milda kärlek — den sednare blir
stormande, lågande, vild! —

Det är solken nu uti mitt hjerta;
Det är sol och vär som i naturen:
Och min själ — det unnan sorg och smärta
är af glädjens milda englar buren. —
Det sorgsna hjertat jublar — Gudfullt står,
Skastar slöjan — som vi sorgen kalla —
Ingen anar känslan, som der rår:
Der förenas adla känslor, alla

Den 27. ^{de} middagstiden.

En annan solkensdag! Det blir vär
nu i mitt hjerta.

Nu går jag till Prestgården snart;
mätte ej äskmoln sig åter der försam-
la! Mätte inga törnen sara mitt
hjerta (som vanligt) — Sedan mera
i qväll

Nu har jag kommit från Prestgården,
Täckorna följde mig åter nära vår
strand. — När förgår en dag
i min lif utan en känsla af lifets
otaliga törnen? Dock voro de idag
själskapade. Näsblans egna Törnen
stungo Heuse. och, och! jag kan
icke säga hvad jag tänker. —

Hur jag ångrar gruffligt, gruffligt
(min barndom) Kunde jag återtaga
allt — voro jag bro nöjd.

Stuckars olyckliga besvikna Louise!
Så vackert, högtidligt norskensflam-
man lågar. Men fram en yttre
jungfruslara tagar. Skämt och stof
som väl en galning hedrar — Det hörs
från deras hop. Men Herrans allmakt
stolta själ förnedrar. Och snart
af fruktan undfaller dem ett rop.

Gud visar dem: Ej höfuds gagnar skamt
Och föfångt skraa och staj alltjunt
Naturen av Guds tempel der Han
Och därför Han dem stumma, häpnade
dyrkas hör.
göt

Den 28de

Jag kan aldrig, aldrig Dig förglomma,
Fastän jag ase för endast om Dig drömma,
Och hviska tytt: O! hvarför skola vi,
Med Liden så förändrade se och bli?

Nj! nu blir jag förargad!
Adjö - min otäcka Dagbok!

Uoch: jag är så led, hela världen!

Nj! inte är jag led allt, eller alla i
världen. Afren i förargelsen äger jag
ett hjerta. Besyunerlig, besyunerlig,
är du min onda hjerta;

Da jag kan ju sj utgunda dig,
Du gömmer fröja och småsta
Men mera gval ändock hos Dig.
Hvi är du så besyunerlig?

Jag trodde att jag idag ej mer behöfves
skrifva hit. Dock gör jag det. So jag
fick bref af Sally med Betty. (Zona
temperata) Det är underligt. Sally skrifver
till mig - som förr. Dock, skulle jag
aldrig kunna sinna mig vid det!
Det känns så märkt tydligt. Som
någon sträng vore brutten. Det behöfs
mycket annat skadan är reparedad

Den 28de 31er 1833
Sally med Betty
temperata
Sally skrifver till mig - som förr.
Dock, skulle jag aldrig kunna sinna mig vid det!
Det känns så märkt tydligt. Som någon sträng vore brutten. Det behöfs mycket annat skadan är reparedad

Jag måste upprepa mina ord: De
bref förmå icke upprätta vänskapens
nedrigna tabernakel i mitt hjerta;
men de äro ju vänliga ändå. Det
är nu bra hellst det. Jag får vara
nöjd. — Hon ser mig nödvändigt
komma i morgon till dem. Herre Gud!
hvarför skau jag gå dit för att
martera andra och mig?
Jag är ej nöja, med haffra vänskapen.
Fas den ej hel. Hvi jag förkasta den.
Mitt hjerta är för upphöjdt för de
Detaljer — som den har att bjuda på

Skrifvet i märket

Den 29de
Jag kom nu från K. till. Jag var där en
kelt liten stund. (Af! Zona temperata!)
Jag tror att jag snart blir kall och lik-
giltig - att mina känslor böja och af-
kylas af denna Temperament. Jag är rädd
vill: skau jag med ens släcka, eller ännu
upphålla elden på vänskapens altar?
Mitt megen fördrar det förra, dock vet jag
att en af Psykes förtrollande blickar, ett
hjärtligt ord af Heine, skulle åter sätta
Louis i eld och laga. Men - men,
så skau det vara Zona torrida.
Jag varit barnslig da jag varit, såll
Men mera prosa får jag hvarje gval.
Ty vänskap, kärlek det näret poesi
Men utan det, tycks jag alltså utan bli
sittare bort

Skrifvet i märket

för döms - om man, var för döms.
Hätte i frisk muna rik på skånska
Göteborg

En ganska treflig dag! Jag har läst
lenska och räknat för Tappa i dag.
Inga torren - fast inga rosor heller.
Kanske blir jag nöjd och så
Mindre ängslig, sorgen - då
jag ej mera känner af
lyertat, som mig sorger gäfc

Lagval
Mars!

Den 31^{sta}

Jag kom från K^{la}. Jag is inte skrifa
dagonting derom. Uoh! jag är så utled
med hela ämnet! Jag börjar smittas:
Jag blir dag för dag aut likgiltigare.
Ja! så skad det vara! Lika mot
Lika - Byron har rätt:

"Vänskapen - den vara bör gemensam
Lyckan föddes tvilling like ensam".
Hur kan man vara vänsensam? huru
lycklig ensam?

Jag är så förtär
ad inom mig på denna Dagbok för Mars.
Hela Dgben är uppfylld med ett och detsam
ma: Klaga, sor etc. Men ännu mera
förargad skulle jag bli om min Dagbok
för April skulle bli likadan. - Då
skulle jag stuta att skriva Dgbk. Nej!
den skad ^{bli} helt olik, full med muntra och
hoppfulla minnen. Med vären borde ju
i människohjärtat vakna "afnadslust
och mod och hopp", som Tegner säger.
Ja! jag äbnar ej numera klaga och
ljna

Den 31^{sta}
Jag har jag re
beggru
Hätte i frisk muna rik på skånska
Göteborg
ett
något
och
då
skulle jag stuta att skriva Dgbk. Nej!
den skad bli helt olik, full med muntra och
hoppfulla minnen. Med vären borde ju
i människohjärtat vakna "afnadslust
och mod och hopp", som Tegner säger.
Ja! jag äbnar ej numera klaga och
ljna

den 1te För April.

Ätthornet
På niofva noll dömd jag som Absamt.

Jag börjar nu min Dagbok igen,
O! hvad kommer du väl att inne-
hålla lilla oskyldiga bok? Jag före-
satte mig att börja April stort, kall
och öfvermodig. och! så vinner man
ej sitt mål! Med en sann ödmjuk-
het kommer lyckan. Jag är ej hurre
öfver mina känslor och mitt hjerta.
Fast jag önskade kunna tygla dem efter
lästa behag. Hur skulle jag väl
kunna med en avog tanke mot
någon börja min bok? Nej, nej!
Men icke är det nödigt att vara
barnishy och klaga som jag gjort.
Jag skall i allt tåligt finna mig
i mitt öde - dessutom hvad för skulle
jag sorja öfver en sådan sak?
Alla skulle anså det för ingenting,
men jag - jag är olik alla andra.
- Ja! ja! denna månad har
börjat, som jag förmodar att den
skall stuta, med onsom talar,
ömsom skratta ja, dock varomna
talar frambringade genom min

egen kärnslighet.
Man brukar säga "flyktigt som
April vind" eller "omvällande som
våderlekens i April", så måtte
den väl äfven omvälla för mig.
Ömsom vår - ömsom vintervår.
Dock har jag hoppet om en vår;
en sommar varm och herrlig, på
mitt hjertas vinter.
O! blefu jag värdig en herrlig som-
mar för min själ! O! blefu mitt
hjerta ödmjukt och rent.
Jag har så många onda tankar och
frestelser. Gudom önskade jag
mig kunna hata migra af mina
medmänniskor. Ty mitt onda hjerta
resonnerar att då man ingång älskar
en person, men ej mera kan, och
går göra det, kan man väl annat
är bysa en sjaog tanka mot den,
isynnerhet då man ser sig förak-
tad ättid af den? De resonerar
mitt onda hjerta. Men jag bör ej
lita de onda syndiga tankarna
bygga to i mitt hjerta. Jag bör
försöka att bli god.

Jag vill älska då jag hatas jag vill
välsigna då jag förbannas. Då
blir mitt hjerta lugnt och gladt.
Ty ingen glädje fins som den,
att gladt se ijelf försöka man
hjelp mig Du, som är ijelfva kär-
lekens till uppfyllandet af mitt
beslut!
Jag var till Prestgården i afton,
jag orkar, jag hinner ej mera.
O! vare hjertat ädelt, godt!
Så väkades jag blund de sälla!
O! vare god och nöjd jag blott,
jag ska mindre skulle vära fallit!
O, Gud! mitt hjerta rena val!
Gör till Din afbild nu min själ!
I dag, den ~~24~~ ²⁵ 24 ~~25~~ 24 25 April,
skrif jag till min Tanny, ett ^{långt} ~~långt~~
brev. Bek! hvad det dock känns
sjuft att äga en vän! Jag vet;
jag tror och hoppas att Tanny
är min älsade vän, att hon
håller af mig. — Ty hvareföre
skulle ^{hong} dessa 6 eller på sjunde
året, så flitigt correspondera
med mig om den ej funnits.

något om än vanligt sig för de
Så jag minns ju huru hon i B. stad
föredrog mig för flera andra
bättre kallade, anförtrödde mig
ut etc. O! jag hoppas att jag ej
äro nu heller är litgiltig för
Herrn. Hon kan icke glömma och
förskjuta en Louise. O! Fanny,
Fanny! vore Du blott närmare!
Jag vet en - hvilken, jag flera gånger
af misstag - i tankarna, eller Gud
vet huru - kallat till Fanny.

O! hvarföre kan icke och för Herr
ej vara en Fanny för mig?

kyllig! hvad jag ända är barnlig!
Jag kan icke ante heuru för min
Fanny eller min vän - då Hon
icke som Fanny kallas af mig.

Det passas ej, då det är fråga om
vänskap! - När det är fråga om
kärlek, kan man älska ensam;
huru många ungdomar huru
många flickor ha ej gömt i
sitt bröst den renaste, varmaste
eldigaste kärlek - utan hopp,
utan visshet om en genkärlek

å den älskades sida? Likväl hade
älskat, lidit och brunnit, stannat
som fast de visste sig vara
kallade, föraktade af sin kärleks-
föremål - Men när det är fråga
om vänskap, är det helt annat.
Jag tror att man ej ensidigt kan
källa af någon. Vänskapen är
ej så mäktig att uppehålla endast
å den ena sidan eller på
vänskapens altare - eller rättare
sagt röken, ty eldig blir ej den
kunna kallas.

Deraf kan man se att min vän-
skap hellre kan kallas kärlek.

O! förklar jag djupt i mitt hjerta
genom stolt och litgiltighet,
så finner jag der en glöd - Fast
djupt förskold - en eld - en
glöd, som ej heter vänskap. Ja den
bor der, Trots alla pikars för-
smädelser, uppenbart förakt å
Hebes sida, ja! deraf ser jag
att det ej är vänskap, ej jag väns-
kan föraktar ordet vänskap!
Det är en för Guds kärlek, en för-
mått benämning för mitt hjerta

Aprapoo af vänskap! Jag minns en
liten versstump:

"Vänskaps harmonier,
Det är lifvets poesie!"

Äck ja! så är det! Det är lifvets
poesie! Äck nej! det är kärleken
som är lifvets poesie! Ja kärleken!

Från Prostgården voro
när i gård. Först tyckte jag att
det kanske voro bäst att jag skulle
absolterera mig — men jag gjorde
väld på min särade stoltset och
skre, pratade, skrattade sådär
som jag haft intet på ginnit.
Jag tror jag ofvurstade alla andra.
Men det var vederjällningstatten.
Så får jag ha ju och så att detta
stäm beh, höra på deras conversa-
tion: — Nu ville jag angång
faga det i den. Ty det var ju min
kätighet. Derfore hade min
frimmande så tydligt skäligt.
Men showa de mig, då jag är
hos dem? Äck aj! hvad jag

elake! — "Lofna ordet med godt"
heter det. Och hvoräl kan jag vara
skadeglad så de af sin ingång
bränna af lifvets vederjällighets-
ter

Så ganska ammant var det!
Jag betokh mig kanske dumt att
ifru — då jag gaf "Till Helen" åt
Lauv. Men hvad skulle den göra
i Conin-låda, då jag ingång skrifs
vit den åt Henne? Men, men
tiderna hafva sin myckel förän-
drats, och den versen harmonierar
joned tidens tecken — kanske hon
just håller på att skratta åt
den och åt mig. Äck! skulle
jag tänkt efter, skulle jag låtit
den ligga i min låda!

Men jag måste sluta nu min skrif-
ning.

Du lilla dagbok! är min enda vän!
Du är afslöjar mig min själ — i den
Du läser hvad som försiggår
Uti mitt hjerta, — hvad som står
Irristat der, du till en del
Afspiglar, — det är ej ditt fel
Om jag allt ej synnes klart för dig,
Derfore bör man, beskyllda mig

Den
Lauv
dum

Den 3 d^{te}

Äck! hvad det är icke! nu att vara en-
sam! Tappa och Kamma äro i
byn. Systerarna i skolan. Alla borta
utom små gofarna och jag. Äck!
hvad det är tröfligt att en gång vara
ensam! jag har skrivit, läst etc.,

jag skref till Sally i dag. Får se om
jag får en rad af Henne. Jag nästan
ängrar att jag skref. Men hvad jag
ängrar mest, är vesen att jag gaf
Henne den der olyckliga versen
i går. Får se om jag ej återigen
ådrager någonting öfver mig. Äck
att genom så behyldiga saker, shaa
så mycket ondt tillfäst komma.
Jag vore bra glad om jag finge
veta att Hon ej vist den åt någon.
Om Hon vist den åt Thilda, blir
jag så förargad på mig ijell och
hela världen. Jag skulle inte på
hela veckan visa mig på Klän

hört för mig
prosan! Äck! det känns så
förunderligt i mita hjerta.
Jag så förunderligt.

† på prästgården.

jag stutade just nista delen af
Falkhärmans berättelse. Äck Du
ölsklige Populius! Ingen annan
än Du, hade kunnat skrifa så.
Thala blott att det ej finns en
del till.

Det var märkvärdigt huu jag otäligt
väntade på Betty i gräll, för att
jag ~~skad~~ eller en helomning af Sally.
Jag riktigt bljades och förargades
öfver min enträgna, oroliga väntan;
när Betty kom, sade hon sig ha glömt
ett bref af Sally på till Prästgården.
Jag skickade då vår pige strax till
H^{er} efter det.

Äck! jag har ej beskrifva mine känslor
så jag emottog och läste det. Det var så
många blandade känslor hvilkas
gemensamma namn ej lians i vårt
språk. — Ett bref af Sally så värdigt
och varant af Henne, hvilken jag så
länge trott vara förlorad för mig.
Äck! får jag ännu anse Henne för den
gamma som förs: min bästa min
käraste vän! Äck, det känns ljufft
och godt för mita hjerta!

skor

Hon har ej vist ~~med~~ den der versen åt
Thilda. Ach! det var soligt! —
Hur kunde jag ens tänka det. Tally!
Du är ädel, väntig och god. Du
vill ej profanera Louise. Du vill ha
af Henne. O, jag är så glad! —

"Efter regn följer soliken, efter sorg och
pröfning följer glädje."

Ach! det är soliken efter regn och
iskväder i mitt hjerta. Jag är så
tacksam så lycklig! Den milda
sköna Colen! som äfven vill belysa
min lifradetig! Hvad ^{är} men, om Hon
ej i första rummet bestrålar mig!

De andra ha mera rättighet till Hennas
strålar — hätte Hon äfven Stunden
skänker en solstråle till den unna-
jörsta väran — Jom heter Louises
hjersta. Jag är nöjd! —

Ändtliga en varm solstråle i min
själ! Jag som aldrig numera mis-
tar allt hopp på H solstrålar från
den Polen som heter Tally. Jag
hörjade tvungta efter en solglänt
från andra Polar — för mitt mörka,

dystra, kalla hjersta. —

Hon det var endast en sorgelig sol-
fjörnörkulle. En är min Sol äta i
upptågande. Mätte Hon upptaga så
högt och vike snart ned i snöflaka.
Mätte Hon bestråla och värma alla
kalla mörka väran väran i mitt
hjersta!

Jag var stolt och besynnerlig, då jag
ej hade en visshet om Tallys vänskap,
jag trodde då mig ej vara så alldeles
ovärdig Hennes vänskap. Men nu,
känner jag mig så svaga och id-
mjuka, och anses mig endast föga
värdig Tallys vänskap. Men jag
känner mig ändock lycklig. —

När jag trodde mig förtämlig,
upphöjde jag stolt och bittert mitt
hufvud — men när jag såg upphöjd
till de minna vänners bevägenhet
eller ser mig afhållen — lojer jag
ödmjukt ned mitt hufvud och
säger: jag är alltför ringa till Er
godhet. — Tiden är jag till
Det höjra ändock mycket dygt, inner-
ligt, förtämlande och gott i den
sanna vänskapen. — Men alla minni-
skor

kunna ej uppfatta och uppkatta den.
Ja, jag är så förtjust att jag ville trycka
hela världen till mitt varma klaps-
pande hjerte. Jag har en Tier igen
som förr. Ni tre hilda, älskade,
englandiska vänner! "Jag kysser, och
omfamnar En, så hjertligt i andans
andanom."

Så vill jag sluta min skrifning. I
aften eller i natt skufver jag till
Hebe. Ah! det blir soligt att skrif-
va åter till Henne som till min vän.
Jag som trodde ^{med} aldrig mer få göra
det. Jag funderade redan länge den
afslagiga framtiden — då jag var i Stä;
med Lary korresponderade vi ej, men
jag älskade Henne som förr, och bad
Bety i alla sina bref skufva ett
bröd Hon visste om Lary. "Jag voro
äfven då, lika inbesjead af Hennes
öde. — Men nu redan i grän skall
jag skrifva till Henne. Och jag hoppas
att vi denna korta tid, vi äro till-
sammans, kunna vara som vänner —
och då kommer jag troligen att
skufva till min Hebe."

"Jag tänker mig lycklig! Så lycklig, en gång!
Efter en tid på prispning i så lång.
Men nu lyser Polen med tjusande prakt,
Den Polen den har en förunderlig makt:
Den omskapar verlden med ens till en ny,
Der Gudens och sällhetens morgon ses gry.
Den verlden, den är mitt hjertas symbol,
Min Hebes vänskap, heter dens sol."

Den 4 de.

Jag har skrifvit ett långt bref till Lary
i dag. — Men jag nästan ängar hvad
jag skrif. O! har jag ej snart, vid första
atensande fått en tagg i mitt hjerte?
Har jag ej åter kunna mig lika olycklig,
och längta till få grata etc?
April! April! bedrägliga April! Har
jag ej sagt att Du är lik mitt hjertas
April. Sol och mörker — Föld och
Blida. Regn och solken — eller
beender och tårar. —
Ja! det känns för osant för rishuande
att åter bygga ett tomt, snart red-
ramlande luftslott i mitt hjerte —
tycker dess fall vore smärtsammare
än de förras. — O! bedrägliga illusion!

Jag känner mig bra olycklig här i val
och i qual. Tyicke är jag ett
barn som lockas att tro på en
Säpbulldas ^{verklighet} Ny, nej! — Hur
olycklig jag ändå är med minne mis-
troende! Huru hjuliga äro ju barnen
i sin enfoldiga men rena tro! Däde
tro allt vara skönt, ädelt och godt,
under solen. O. har minne adertonåriga
hjärta redan så mycket kännit till detta
lifvets bittra veckor-måder eller blifvit
utträndt i pröfningars skärvel, att
det mistat sin barnoms rena skuld =
Gulla tro på människorna och världen?

Jag vet ej — men hvilka misströendet
demonier äro de, som vilja inbilla mig
så mycket ledsamt, för att söpa minne
hjärtas sällsynta frid och glädje?

Ny! jag vill ej lyssna på dem, jag
vill lyssna på mina barndoms rena
hulda skyddsvanor, hvilka häiska
mig om tron hoppet och kärleken.
Jag vill tro, älska och hoppa.

af Lary fick jag några rador med
Stey. Det var roligt att få ens
dem. — Jag skulle skrifva så mycket
i gräse men jag är så somnig att
jag ej orkar. Jag är tröt och mitt
hjärta är tröt med världen. Ne vilja
söpa och hvila oss; för att henta
nya krafter till lifvet stider.

Jag vill söpa, jag vill hvila.
Tröt är kroppen, trötminne själ.
Under drömmen ila, ila
trötta anda — du vet för väl.
Hvar du truf och hvar du när
En annan som ökt dig förstär.

Den 5te på morgonen.

Jag drönde att Bro Fredrik var försunn-
men, han sökte flera dagar men utan
framgång. Då bad jag Gud återgifva
mig min älskade bro. Jag sade: Om
han ännu lefver — eller Om jag får se
honom — skall jag gifva mitt hjärta
ät Gud och tyna hon i alla mina
lifsdagar. — I det stämne vakar
jag. — Ja! min bro lefver. Troligen
får jag äfen se hon. Denna
dröm (ett gudsomligt var) på mina
tänkar i går afse.

Jag längtade och fäskade en som öfven
skulle förstå mig. Jag bad minn trötta
ande sta till Den som också skulle
förstå mig. Således är det endast
Gud som förstår mig. Och vilkunt
för min sällhet, är att jag måste
gifva honom mitt hjerta. Stek!
hvilken skön dröm! Allmant hos
Dig, får min trötta ande hvila.
O tag o, Jesu Du, mitt hjerta. Tag ^{det}
till Din egendom. Håll det från alla
synder. Och gif mig en evig frid!
På jorden förstår mig ingen. Det har
Gud sagt mig i min dröm.

I dag på morgonen skref jag ett miss-
kost bref till Sally. Midnattstiden fick
jag ett af henne, och efter middagen förde
genmy af mig ett bref till Sally. Det är nu
så roligt. Men jag fruktar att det ej
räcker länge. Jag fruktar de ena
bedrägliga spölet. Hanske - när Sally
efter väsk kommer från Pruckat <sup>(När man
är i Pruckat)</sup> vinder åter vändt mig, och
vänskap er åter blev mig framtagna.

Det voro ledamt igen. Hvarför skalle
den vara så ostadig, öfven den?

Sally skref i dag: "Å! Du tokig flicka,
som ställer Gud och Sally tillsammans?"
Jä! det är betänkligt! Dock har
jag aldrig ställt dem tillsammans.
Jag glömmur beklagligtvis ofta honom,
som borde ^{vara} den första i våra tankar;
men jag vet och förnimmur dock hans
höghet och vändliga storhet i allt, att
jag ej kan ställa en dödlig mensiska
tillsammans med honom, jordens och
himmelarnes evige, allmäktige Höfval.
Men en tid - det var tyvärr samnt
hade jag en mycket stor sorg af den
orsak att stodde mig ha förlorat
Sallys vänskap. Men hvad den sätter
färdige Guden tänkte om mig, det
kom jag ej att tänka på; så att
flera aftnar somnade jag med mina
sorgsna tankar hos Sally. Det var
orätt. Det ligger intet orätt i att
hålla af sina medmänniskor, så
Gud skapade i oss ett hjerta och gaf oss
behof att älska. Han befäller oss
*) Ha tänkt mycket mer till Gud och hans än Sally gjord det så.

att älska sina människor. Han vägen
om att det är en god följ oss att vara
ensamma. Den heliga Bibeln framvisar
flera exempel på innerlig vänskap
som David och Jonathan och flera
andra - så att det är Guds vilja
att vi efterfölja honom som är själv-
va kärleken. Men vi får inte älska
samma människor mer än honom. Det är
han som bör ha den första platsen
i mitt hjerta.

O! måtte han litta sin söttemätiga
gelato i mitt hjerta! Den andra
färd som är mig nära. Ja, jag
kan älska mina vänner, men Bibeln
ber oss även älska våra svänner.
Det är värre att uppfylla. Mätte
den evige kärleken även lära mig
att älska mina fiender! -

Det enda medel som hvarmed talen
kan undvika mitt "afgudsakt" är
att han låter mig behålla sin väns-
skap - annars gubblar jag vatten
och dag på den saken.

Han kan inte älska två gudar.

Men det var icke sagt, att jag älskade
eller af dyrkade honom som en Gud
fastän jag tänkte på honom. -

I dag fick jag med honom ett brev
ett långt brev från Marie Wickström
Det innehöll yttrigare beskrifningar
på Thor Otto.

Nu tycker jag mig äta ha skuffat
nog för i dag. Jag är så rygligt
sömnig.

Huru kan man skriva vems och sofs?
Har jag även en ypperlig gafva
Att skriva - beskrifvar jag det
Att kunna i förmun skriva så natten
Jag lägga mig därför och hoppas att ber
Att en fridfull nate mig himmelns ger.

Den 6te
Denna dag har gått under en ryglig
villsvalla af arbeten och stöthand-
ändteligen får jag sitta i så en
stund! I dag på e. m. fick jag en
ryglig lust att springa till Prestgården
Jag ämnade mig i flera timmar, men
deltid kom något som hindrades, att
något som ännu var öfvert.

Lustlügen kl. omke & stod jag på
kläd på trappan. Den stannade
jag för att besinna mig - och
resultatet blef att jag ofstog
duken och koftan och började

~~att spela på~~ att spela med
Pappas psalmböcker - för att
trösta mig. Det grämde mig
ännu långt derefter att jag
ej fick min önskan uppfylld,
menamma protesterade i
synnerhet mot den sena visiten.
Om detta ämnet basta.

Jag har ingen lust att skriva nu,
derför slutar jag.

Från mitt hjerta, Herre Gud!
Nu till Din sabbath, stora!
Kläd mig i helighetens skrud,
Och lät mig ej förlora
Din nåd - och arfvet som jag fått
Utan Ditt rike! - lät mig blott
Ditt omsorgsfullt omvårda.

Dear God

Nu är det Långfredag - Dagen
som vi fira till ännu till af
af Jesu försoningsdöd, för oss

Herre! hur det känns förunderligt
mit hjerta! Det kan jag ej med ord
uttrycka annat än i en ande-
orkestrig: "Anden är vittig, men
kroppen är svagt." Herre Gud! Herre
länge skall jag vara utdeluten från
den gemenskap som bratt vi äro
bestämda? Herre länge skall jag
bratta på båda sidor! Jag vill
komma till delaktighet af Din för-
soningsdöd, öfver Träskare! men jag
är svag - ty synden har öfverväldigadt
mig. - Jag vet - att min vilja ej
är sådan den borde vara. O! hade
jag en fast, en ren, en försakande
vilja - så skulle Gud nog ha kraft
att utföra verket. Jag har ej ännu
börjgjort mitt hjerta från världen.
Och Du Herre! min ej ha ett delakt
hjerta. Jag kan ej tjena två Herrar.
Herre Herre Jesu! lät som Du dog för oss
i dag - lät mig äfven i dag dö
synden och lefva i Dig!
Herre lyckty jag vore, om jag lefde i
Din gemenskap! Då skulle inga
verldliga sorger och bekymmer
oroa mig - då jag lefde i Dig! Du!
vår öfver alla vänner!

Herre! hur det känns förunderligt
mit hjerta! Det kan jag ej med ord
uttrycka annat än i en ande-
orkestrig: "Anden är vittig, men
kroppen är svagt." Herre Gud! Herre
länge skall jag vara utdeluten från
den gemenskap som bratt vi äro
bestämda? Herre länge skall jag
bratta på båda sidor! Jag vill
komma till delaktighet af Din för-
soningsdöd, öfver Träskare! men jag
är svag - ty synden har öfverväldigadt
mig. - Jag vet - att min vilja ej
är sådan den borde vara. O! hade
jag en fast, en ren, en försakande
vilja - så skulle Gud nog ha kraft
att utföra verket. Jag har ej ännu
börjgjort mitt hjerta från världen.
Och Du Herre! min ej ha ett delakt
hjerta. Jag kan ej tjena två Herrar.
Herre Herre Jesu! lät som Du dog för oss
i dag - lät mig äfven i dag dö
synden och lefva i Dig!
Herre lyckty jag vore, om jag lefde i
Din gemenskap! Då skulle inga
verldliga sorger och bekymmer
oroa mig - då jag lefde i Dig! Du!
vår öfver alla vänner!

Herre! hur det känns förunderligt
mit hjerta! Det kan jag ej med ord
uttrycka annat än i en ande-
orkestrig: "Anden är vittig, men
kroppen är svagt." Herre Gud! Herre
länge skall jag vara utdeluten från
den gemenskap som bratt vi äro
bestämda? Herre länge skall jag
bratta på båda sidor! Jag vill
komma till delaktighet af Din för-
soningsdöd, öfver Träskare! men jag
är svag - ty synden har öfverväldigadt
mig. - Jag vet - att min vilja ej
är sådan den borde vara. O! hade
jag en fast, en ren, en försakande
vilja - så skulle Gud nog ha kraft
att utföra verket. Jag har ej ännu
börjgjort mitt hjerta från världen.
Och Du Herre! min ej ha ett delakt
hjerta. Jag kan ej tjena två Herrar.
Herre Herre Jesu! lät som Du dog för oss
i dag - lät mig äfven i dag dö
synden och lefva i Dig!
Herre lyckty jag vore, om jag lefde i
Din gemenskap! Då skulle inga
verldliga sorger och bekymmer
oroa mig - då jag lefde i Dig! Du!
vår öfver alla vänner!

I dag har Jesus dödt för mig,
Att mig från synd förlossa.
För att han velat ge fra sig,
Och dödens maket förkrossa.
Han dog den kärle Trältsren,
Det oss förvånas Himmeln,
Som en för synd förlossat.

Han dog för att vi levat för,
Han dog af kärlek gerna,
Hur' kunnat vi i synden stå?
Och kallelven mot Sjöarna?

Ä' vele vi ej gerna ge,
Wärt hjerta åt Guds Son - och be
Vår Gud, Din plats intaga?

O' Jesu, kom! intag hos mig
Din plats - från synd den rena -
O' Jesu kär! min själ med Dig,
Du evigt, nu förena.
Låt aldrig synden, verlden få
Nig rycka bort från Dig. Derpå
Säg Du, o Fader! Amen!

Den 8de sent på qvällen. Jag
kom just från Prestgården.
Jag för det med Tappa på f. m.
Släckorna reiste till ^hme straxt
och jag kom dit.

Jag kom då dit. ~~Posten~~
Jag fick 3 bref med posten - och
en lätjet gemensamt af Sally och
Ella. Åh! det var så soligt!
Af Hansias Tavorin; hon skref så
vänligt fastän vi aldrig sett
hvarandra. Hon ber mig vara
välkommen till J. L. Jag tror
att det är en ^{inre} spels harmoni ~~af oss~~
emellans. Åh! jag håller sedan så
mycket af henne! Had jag skall
komma att hälsa af henne,
så vi bli bekanta!

sedan fick jag bref af min
vän Anna Pedler från T. L.
det var så soligt, jag har icke
på länge fått bref af henne.
Och sedan fick jag ett långt
bref af min bror Fredrik.
Han kommer ej heller hem
till B. L., som vi väntat.
 sedan har jag fått en bekräfting af
Edlas van Olega. Hon ber mig
afven vara välkommen till
J. L.

Men måste vara en ovanligt röt
fläcka, ty Men är en af de få
unga fläckor hvilka Gud kallat
till sin Lons vändliga kärleks
och nåd delaktighet. Jag gläds
i min anda — ty jag kommer
att ha en, i Gyraskylä, för hvilka
ken jag kan afsläja mitt hjerta,
i den saken, hvilken borde vara
"det enda nödvändiga"

Och bara jag har det en verkligt
god vän som i allt kan förtä
och uppfatta mig. Som jag rik-
tigt kan hålla af — så är jag
nöjd. Men jag är så anspänkt
i valet af verkliga vänner, Je-
dan lifvet kärt mig skilnaden
på verkliga vänner och vän-
ner till namnet. Jag fick inga
ytre gåfvor i skapelsen, men
gag fick en stor själ som
föraktar det småaktiga, det
alldagliga. Ah! huru
mycket ordet vän kan miss-

brukas! Jag vill icke endast
ha en vän till namnet.

När fläckorna rute, bad
Postmännen mig skriva mina
bref till Posten — men jag
skrief bara ett långt bref till
Tally och en liten biljett till
Padda, hvilka jag hade i Tallys
vordelida. Så se hvad Men
funterar om dem.

Föröfugt hade jag zanoka trefa-
ligt på Prestgårdne, jag sydde
skref, och ritade ut småfläckor
o. s. v. — Men nu är jag ej
mer för i qvällen.

Men roar sig väl ungdomen på
St. mo und att vaka Påsknatt.
Huru lycklig är icke jag som lägger
mig att sofra, utan plöjande
aningar och nyfikna spörsmål
gissningar och orakelisar.
Jag bryr mig föga om sådant —
Ingenting känsla af afund blandar
sig i mitt bröst, när jag tänker

på sådana närm.

Yag kan sofoa lugnt.

Lugnt jag hvilar,

Sorgens pilas

Stadsa mot mitt pansar ~~mat~~

Lugnt jag hvilar,

Nu, som kvarje annan natt;

Sorgens pilas

Stadsa mot mitt pansar av mat;

Detta pansar och min skuld mot stid

och fara,
Är min tro på Gud.

Gästän strider larma, ~~stannar~~

Gästän stormar rasa,

När mig ej dess ljud.

Lugnt jag hvilar,

Nu som kvarje annan natt;

Sorgens pilas

Stadsa mot mitt pansar mat.

Den 7de på Må.

I dag på morgonen for jag till

Nykan - deuffian gick jag

hem. Eftermiddagen kom jag

hit; det har varit så utmärkt

roligt. Vi ha matat och ymnigt

med Jenny. På quällen

berättade jag sagor åt Jenny och
Anna. Nu skole vi lägga oss,
med Jenny, vi sofoa tillsammans
Att det i morgon blifva lika
roligt ^{som} dag.

Väter und Mutter voro äfven här
på efter middagen.

Roligt är det nog att barnlig vara;

Barndomen har renaste berag.

O' hur dagar äro stunder fara

Syckligt, gladt för mig om denna dag,

Blott jag som barn, mitt orje söker

I oskuldfulla lekar, ^{Jenny} strätt och

Då blir mitt hjerta ^{skänkt} fredligt ständt;

Ty blott som barn, vi äfven ^{äro} hemlen vinna.

Nu slutar jag nu dagens värf, och hvila

Söker nu, i Morpheus hulda famn.

På drömmens vingar du min anda ^{hålla}

Till dina drömmars mål och till din ^{äro}

Bebada sen min ^{hvilokamrar} framtid för mitt hopp!

Och styrk mig under dagens vilda kuff!

Den 10de.

Just nu for Jenny och Almor-
na från oss. De fingo så brädt,
om då de hörde att flickorna
kommit från K^{no}. (På under-
ligt sätt det att de kommo så
snart, jag trodde att de skulle
dröja der till medlet af denna
vecka)

Jag vaknade (eller Jenny väckte
oss) om jag mera tidigt i dag
morse. Jag blädde på mig tvättade
och komnade mig så fort som möj-
ligt; sedan målade jag en följt-
ning af ät. På Jenny och mig
några blommor af Edda och af-
sen några af ellna. På Sally och
Eddas blommor skref jag några
verser på andra sidan och stäp-
den föras blomma i Hennes
Tättnestok och den sednare
i Hennes Ljungblommor.
Efter frukotten lekte vi, jag
berättade sagor etc. Sedan
läste jag från Don Juan

Med Jenny sjöng vi nästan hela
dagen. Jag lärde mig i går
"Barndomsminnen"; i dag följt-
te jag där en "Beskrifningen",
men i följda af mitt daliga gån-
och min sängläraressas onödig-
vighet lärde jag mig den ej riktigt.

Mycket soligt var det!

På eftermiddagen for flickorna
och jag hit till oss. Häs var det
öfver så tröligt. Pappa och
Mamma for till Bestgården,
så att ingen störde oss. Jenny och
jag sjöng och läste i större
kammaren. Jag läste mina gamla
tidningar. Vi kannt just till
slutet af Hojan i Ödemarken.

De öändre flickorna lekte i
Ella kammaren. Nu är de
bortresta. Pappa och Mamma
är ännu på ^{Bestgården} ~~Bestgården~~.

Nu vill jag sluta för i quäl; inte
för jag att jag mera behöfver
uppteckna något af denna
dagens händelser

Mörkert
Katten ut sin mörka slöja breder
Naturen stam för aftonsuckens bestr.
På allt blir stumt och mörkt i gullen,
Och en skobenthet ricket är fallen,
Och ännu några ord: Mamma kom jag
fick ett bref af Sally. De har redan
funnit våra skatter. — Sally ber
mig komma till dem.

M! c'ost, fattigt! jag kunde just
gissa! Nu vet min stoltahet igen
uppresa sig, men jag försöka nedböja
den. Men ju, odmjukt skade jag
vara — jag anade just det. Men
jag förs förtata om än jag blir be-
nött salunda.

Godnatt om alla mina stolta tankar!
Skatte alla mina värner sofva godt!
(jag vill uppräkna dem alla: Tor, Lebe,
Junio, Uranus Thor Jupiter,
Anna S. Anna H. Dilla S. Anna S.
alla, alla, alla, som mig
hälla af. Jag är barnslig
men det är ju bara skämt i tonnen.

Godnatt alla ^{med} uninhöjda!

Den 11te.
I stonsta haak. I dag har jag varit
hela dagen på Pastorgården,
I dag på morgonen gade pappa
att jag skulle laga mig färdig
att resa till U. borg efter ett par
dagar. Jag som ingenting lake
färdigt kom då till en verk-
lig röd och gult till tötad
mina arbeten för att anlita
de goda människornas hjälp.

Der ockades mig af helles all
betänkelig välmöja. Ja de äro
mer än goda. Edel gaf mig
ett klädningsstyg (ty hon behöfver
af den ännu) hvaraf de alla
hilsammans voro så goda och
sydde mig en klänning. Jag
riktigt skäms att vara en för
mycken godhet, då jag är den så
ovärdig, ty krängig och otacks-
sam. Ansas jag alltid
Men i bästa till det är mig stug.
Kauske jag ändå möt min vilja
vilja

är krånglig, men otacksam
är jag ej - ehuru jag bra gärna
vore öfverens om andras oråd,
om det vore möjligt.

Hvar för, hvar för, skina alla mina
egenskaper bli synliga från den
snöröka tiden. (Edla och Saly
sade i dag att det beror mycket
på ~~en~~ hur man blir ansedd.
Jag motvade deras påståenden,
men nu finner jag det förhålligt,
synligt att bli ansedd för ännu
värre än man verkligen är.)

Trantrum (den efterlångstade?)
korn till Prestgården. Jag
fann för godt att ~~och~~ ~~och~~ ~~och~~
får att jag ej hade den äran att
se honom. Där se hvad flickan
na tycka om honom. Skuffa
de äter samtalsamma till en
lång tid. — Men nej! jag
måste ju lägga mig i rättan
tid! — Dagen skaptes att arbeta.
Natten för att sova. — men jag vet,

Den 12 te. I dag har jag skrifvit
nere till Marie H. nytt och för
katt. I dag på morgonen föro
Pater och Katar Petri och Jacke
till Wankatala på läsförskola.
Jag hade då riktigt en god föd,
för mina funderingar. Jag hade
gått till H. lä idag om ej Mann
mar varit borta. I morgon måste
jag väl gå dit. Jag bryr mig
kom länge diskusjörer eller
reflexiones. — jag måste le åt
mig sjelf. Ty för hvar dag tycker
jag mig bli allt mera prosaisk
och liggligt för allt. Celler
kanske det nu endast kamma sig,
då mitt hjerta ej haft någon
anledning i dag att låta höra af
sig. Sorgen stod glädje har kommit
att blippsa bögge, ingen särande
jil - att förkylad sig. I dag
jag hvarken hatas eller älskas
någon ~~ingen~~

I dag är alla likgiltiga för
mig. Hjertat har ^{leka} fått någon
spis — men den hon tiger stilla —
jag börjar ~~sj~~ att undersöka det,
dermed upprifas jag endast dess
halfslakta sår.

Jag byr mig föga mer om poesi;
Hjugga hjerta! se, nu är jag fri!
Fri! Fri! ja, fri till nästa gång;
Tills verlden äter blir för uel, trång,
Och pilas äter träffa dessa
Oj sörrer, efter det ej skedd i dag.
Jag somnar lugn, jag icke sörrer far
För morgondagen och dess hjertesår.

Kommer dag, oå kommer afven räd
För kvaje dag är lika ny Guds nåd.

Den 18 de.
7gen här jag varit hela dagen på
Prestgården. Allt är fardigt.
Men aut ha andia gjort.
Ack! huru goda de ändå
äro! !!!

I morgon skola vi resa. Då får min
dagbok hvilas.

I gräse har jag skrifvit två Lapp
en lapp; och några verser till
Marie W. — Måne jag gör
dumt den, att jag läser Lapp
läsa min Dagbok? Men för att
flor ingen enda dag behöfde
sakna mina intressanta skrif-
velser. — Jag är ej numera
skrifva, ty jag är så många

Hvila nu min dagbok, några dagar!
Smart mig många minnen till Dig jagas.
Då skän du bli vittne till min smärta,
Elder öppnar jag mitt Lilla hjerta,
Tullt af fröjd, för dig.
Elder full af stor förbittring mig
För min vän beklagar.

Elder liknoid skrifen någon rad,
Elder såv, förstjust och glad,
Trofornan opp en saga en saga.

(Barn skrif-
t) (Barn skrif-
t)

Den 23 de.

Reseminnel. Ladin

J går på eftermiddagen återkomme
vi från vår resa. Jag har ej
ännu vågat begynna med några
anteckningar öfver vår resa, ty
der till behöfs mer tid. Men i
morgon tänker jag skriva om
det i min dagbok. Nu är jag
sömnig och behöfver hvilas för
kropp och själ.

Så som andra här, nu slumra stilla,
Sof mitt öga, slumra hjerta lida.

~~Thunje tättadlem~~

Ätla lilla lemman, slappa leden,
Ätken sluthjert eder!

Den 24 de.

Se så! nu vill jag uppteckna
mina resominnen. Jag kunde
ej gifva deras art nammandrag,
Öfver min resa - ty jag kan icke
säga huru jag skulle kalla
dem med ett ord. O glada
ej sorgna, ej ^{of} ~~fröjd~~ ^{fulla} ~~fröjden~~,
ej smärtsamma.

Det är så många slags känslor
eller minnen att de ej äga ett
gemensamt namn.

Nå ja, jag har nu återkommit
från min resa. -

Den 14 afreste vi hemifrån, och
voro en stund på Buset och
öfver natten på Heinälä.

Den 15 de voro vi afresa en stund
på Utajärvi prestgård och på
Hyrhäs öfver natten. Ettla dessa
dagar voro så trufiga som de
kunna bli på resan. Men de
förbjöfades mycket af mina
ständiga, hoppfulla fantasier,
vilka jag ej numera kan
minnas. Den 16de på e m
antände vi till U. borg.

Jag minns inte hur vi voro den
dagen. Seb ja! vi voro då
hemma hos Wichstrands
hela grällen och lekte. Herman
S., Nordberg, Alexander, Tanterna
Charlotte och Sofie ^{inne och} ^{ut} ~~inne~~
och jag. Det var ganska
trufigt. Vi lekte "göm ringen",

Ulls spår
Kärlens ögon
Skärfvet nu

Såg nära vi ha den dagen
redan fört brefvet till
Emil Thauvön. Vi sofde med
Marie hos Tant Selin.
Om måndagen sprango vi med
mina kompisjoner. Jag var på
middag hos Fru Tant Hackzell
och träffade en gammal bekant:
Gustaf Durckman från Pothamo.
Om tisdagen hade jag ej den
äran att se Thor annat än
bakom ryggen då Han stoll
och likgiltig gick genom salen.
Om måndagen stodo vi stumma
öga mot öga då vi träffade
hvarandra helt oförmodadt
vid tamburdörren. Om
måndagen vid före middagen
presenterade oss Marie för
hvarandra, alldeles mot Hans
vilja, då Han utan att säga
ett ord tänkte gå till sin
kammare, fast vi stodo i
salen. Vi hälsade då på
hvarandra stelt och kallt,
utan att yttra ett ord.

Det hade varit bra romantiskt
om det tydnaden ^{hale} ät följts
af ögonpräket vida värtaligare
än tungans. Men den bestodo
ej för hvarandra, ^{vid minnes grätesvarsen}
Måndagsafton voro vi för förte-
gängen till sammans - sätto bred-
vid hvarandra och pratade - ifter
grätesvarsen sätto vi ännu och
converserade. Det var mest om
Skaldet och poesi. Det var ganska
truffligt. Jag tyckte att Han var
en bra iöt och präktig ung
man. Och Hans anlag för poesi
giva honom i mina ögon ett
dubbelt värde. Det var och sia
den enda gången som vi talade
med hvarandra riktigt. Om
Onsdagen vid middagsbordet var
det endast några ord som vi
vexlade med hvarandra.
Om torsdagen voro vi till samlad
på ^{före} middagen. Gustaf B. Marie
och jag. Der var det ganska
truffligt.

Vi spelte "fem kort". Marie vann
ö gänget Thor. Vi skrattade så
hjärligt åt Rosa- och hennes positivt.
Gustaf var så artig och frikostig.
Han bestod oss kaffe, öl, limmad,
punsch och körsbärsvin och
skulle ge pappersscher - men af
dem tog jag ej smig till gader
ja hanska muntert var det.

Samma afton åkte jag till
sundet igen med Herman P. och
Marie. Sedan kommo det Master
Tant Sofie Irene och Helene.
Der drucko vi thé och spelade
"fem kort". Ah! Alexander var ju
också der! Vi 4 unga spelte
och roade oss. Sedan åkte vi
till Staden och ännu en ut
hvarf omkring den samma.
Den dagen såg jag ej Thor.
Onsdagen sprang jag åter på
uppköp och togade mig till
resan. Om tisdagen på

För middagen var jag till Doktorn.

Efter middagen reste vi från Åborg.
Efter ett kallt afsked af Thor. Han
bad mig hälsa till Hans syster
i Jyväskylä.

Ah! det var ju så många andra
detaljer, icke bagateller i det
hela men de kunde alltid den
gängen riktigt förargra oss eller
också framlocka hjertliga skratt till
oss. Hos Burens då Praxistorn
var der etc. Om Thor skämtade
vi beständigt. Vi stodo färdiga
att duellera på sundet med Marie,
men i brist på vapen blef det
ingenting af det. - Jag var än-
dock bra dum som skämtade så
mycket. Hvad må de tänka om
mig? Och hvad skulle min
romantiska hjerte säga. De
lära ej kunna låta bli att säga
flonom om hvad jag sagt
och gylelat. - Det var nog mera
dumt af mig. Men det är för sent

all yngre numera. —

Om måndagen voro hi till en
spägumma. Hon spädde att jag
hade en resa för mig — hvilkon jag
skulle snart antas. Hon sade
att jag var bekomrad öfver den,
onen att jag skall vara lugn, ty
den lanan är mig sak, sollys
och glad. Och jag får en tjänst
efter den resan. Der framme
väntar mig ett vänligt fruntim-
mer; jag blir hjertligt smottagen
och omtycket. "Ja Frida, jag skulle
juchee, min juthälle hur mycket
färdig!" (Troligen en dum mans
förstånd) Sedan sade hon mig
bli gift efter 5 år och jag skulle
bli bekant med min hjertas
konung på den resan. Hon bestyr
Hans utseende, och sannerligen låg
det i en beskrifning på den
gudomlige Thos! Deraf ser man
hur skann hennes spådom
är. — Hon sade att en af

väst släkt, af maskulina könets,
skulle dö under det jag var
bortrest. Det voro som ärtsamt.

Att Marie spädde Hon också mesa-
träffande.

Om min jag i annat. Från min
resan. Om onsdagen voro vi
i kyrkan. Det var en Bibelför-
klaring som hölls af Pastor Trulsson.

När vi reste, var jag på ett min-
re skamt och dåligt tynde.

Jag vet ej hvareför, men jag tykte
tyckte det allt gick så bakvärd,
sedan ångrade jag alla mina
galenskapen; isynnerhet den siste
nigeringen. Upp! hvad det är
hensikt! — Thorshet; jag
var så förargad. — Inte var

det en gnista af saknad eller
skiljamespensomarta — ty i Thor
har jag ingen så god vän som
jag skulle sakna. — Men det
var mycket annat som gäfrer
mig andelsning att grama
mig öfver

Till råga på allt annat fick jag
en förargelse till. Undan det ni
helt sakta och maktigt besalade
fram på Ulborgs gator med vär-
packning och mycket väl om-
konade som landtblor bruka
möter vi Tranström som kom till
vår släda näckte Pappa och mig
sin hand och pratade med Pappa
under hvilken tid jag var nära
att gjuda af raveri och inskade
myr vara tuon mil från det
sväpliga Ulborg. — Sedan reste
vi vidare. Jag var då försig-
klar jag bara tänkte på mina
ohänsamma barnsligheter och
därskaper, så ville jag bli tålig
jag måste för att förhindra detta
stuta upp att tänka på det. Men
jag icke mycket plågsamt bryderi
då jag icke visste hvad jag skulle
tänka på. Ty att tänka var
det enda hvad man kan taga
sig löro under en resa. Ty Pappas
conversations wade mig of

sädeles. Jag hade bedt Pappa jämföra
med mig om jag icke varit så
hes, kanske hade det förhinderit
alla pinsamma förargliga inträcken.
Men nu kunde jag icke det och
med drömmar och funderingar
skulle jag om fördrifva den länge
tiden. Men hvad skulle jag
drömma om? Hvad skulle jag
välja till ämne för min fantasi.
Der låg knuten. Det längst
förflutna är icke så trefligt att
det hade kunnat locka mina
tänkar till sig det närmare
förflutna. Förtrötade mig till
den grad att jag ville mista
förståndet och jag måste
tillsätta både andliga och
okamliga ögon af fruktan
att göra det. Det närmaste
var för platt, tomt, gladjuligt
och värdelöst att det icke gaf
mig ämne till en underhål-
lande fantasi. Det till-
kommande var för dunkelt
besläjadt och osäkert att jag

ej vågade tänka på den. Ty aldrig
är det ändå som jag tänker. Men-
riskan spår, men Gud råder"
Jag har så många gånger blifvit
besviken af mina drömmar att
jag ej åter ville bli bedragen.
Desutom var jag ej vid ett lynne,
då jag kunnat skapa mig nya
förhoppningsfulla världar.

Älledes var jag i verkligt "val
och i qual" - då jag ej visste
hvad jag skulle funna uppå.
Dess Det enda hvad jag tänkte
eller mina alla tankar kunna
concentreras i ett enda utrop:

Ich bin viel Unglücklicher,

ja, jag kände mig i sanning mycket
olycklig och vantottad. Till slut började
jag tänka på tiden som skaw befrä-
de betrakta från deras ständigt jag
tänkte att manne det då - när jag
ligger och kämpar med läden
skulle smärta och oroa mig att
jag inte varit älskad, förstörd
och beundrad här i världen?

För Maj!

Kom Maj! med rovor Gusha!
Med balsam för hvart sår!
Kom Maj! om kappet hoiska
'Och barksnyss sorgens tår!
Kom Maj! med rena sinnen
Uppfuska glömda minnen
Och solbegjüt & hvart spår!

---

1. Maj.

Nu har jag kommit från Hå.
Vi voro der Pappa, Mamma, Betty
Mia, Jacke, Edward och jag.
Det var ganska trepligt. Vi sutto för
det mesta, helt beskedligt; arbetade
och läste. Flickorna sydde och jag
läste högt. Sedan läste Edla högt.
Vi läste några berättelser ur "Sant
Agoutas Aftonberättelser" de äro ganska
söta. — Jag är nöjd. Som jag
önskade, gick det!

Fast inga rovor på minne flyttas var,
Men inga kwaspa tornen heller.

Torgunting har särat mig. Men
senare på grällen kände jag dig åter,
du stormande hjerta; alldeles som flera
olika känslor upproriskt rest sig ur
sin dväla och ästadskommit ett
alarm, som vanligt. Kanke är det
bäst att du ligger och drömmar
än i knoppen, du stormande
hjerta; tills sommarn på allvar
kommer och vecklar dig ur din knopp.
Pof, Pof! Din sol är ^{dit} (kall) att åter
uppväcka dig, ännu! —

I dag voro vi alla klädda i ljusa
sommarsklädningsar; och jag tyckte
att det var så värdigt och sol-
klart. G' underdå, om äfven mitt
hjerta ville quäckna och få
"lefnadslust och mod och hopp". —

Fläckerna följde mig bra långt.

Aj! jag tror snart att Salen
borjar upptäna den hårda, kalla
siggiltighetens skorpa i mitt
hjerta. Den är ej långt ifrån

att vara alldeles upptäna.
Aj! slumren än i ro! Bättre
vore det om Taldag skulle
mera besöka mig.

Den "fjärsta maj" har varit bra
tröflig. Gud vet, hur och hvor
jag firar den nästa år.
O! Herre! aut står i Din allmakts
hand. Styr Du mina öden, som
det Dig behagar.

Alla mina lefnadsdagar
Styr, o Gud! som Dig behagar;
Allt jag lägger i Din hand.
Hvart jag hamnar, — när och
när jag lika nära Herrans
och mitt rätta Fosterland.

Nu jag tänker Svitan njuta
och all dagens oro sluta.
Mätte Herren, god och blid
Lata mig i lugn och frid
Ostörd njuta hvildansted.

Den 2 dra:

I dag har jag skrifvit hela dagen
till min Edda, ett mycket
långt brev. Jag har inte än
saga numera.

Tyst denna lilla, sluta att illa!

Lägg dig till hvila

Med mig na!

Kanske du lilla,

Tycker det illa

Vara, att välla

Dig ännu

Plåga med Uppring - så hela dagen,

utan att hvila - det mig behagar

att dig besvara - Kanske du klagar

Öfver min grymhet - och sant är det ju.

Den 16 de Maj. Precist 2^{ne} veckor
har förflytt sedan jag skrifvit bytt
mig om att skriva i min dagbok.
Först jag hela tiden varit hemma och
nog hade haft tid att skriva,
men det har varit en oförklarlig
motvilja för allt, och äfven för
min dagbok som föranlett denna
litigillighet. Jag har tyckt att
sara dött för mig. Nemligen

Waldemar öfver Gullmanns och Sjöströms

Nej! visst inte! När jag en gång till-
räggalaggt denna korta vandring
genom lifvets dal — och tänker fräda
till ett annat lif efter detta, då
skall det ej smärta mig fast ingen
på jorden älskade och förstod mig;
då skall jag glad kunna återlemnas
min själ i Hans hand som gifvet
mig den, som ensam älskar och
förstår mig. Hui skulle jag sörja och
klaga out? Denna vandringar ju
ändå så förgänglig och kort. Jag vill
beqn förbida på den tid då min fram-
tände ande får löses af dess jordiska
bojar och flyr till ett himmeliskt
fosterland. — Ja tänkte jag. Och
mitt stygga hjerta började vekna
och smälta, talar tillade ner
för mina kinder — och alla pinsam-
ma känslor försvunno. — Vist vill de
ännu införna sig men jag jagade
dem bort och blef mycket botad
till min obehagliga sinnestämning.
Jag gret två gånger mellan
Uborg och Korttala —

Första natten på återresan sofde vi
på Gests gästgiveri i Kuhos.

Jag drömde då under natten att
Magister Henbäck euer ~~Tull~~, som
vi kalla Honom, kom till oss, till
Paula men när ^{det} blif sent om quat-
ten begaf Han sig af en oförklarlig
skaldenyske bort från oss. Han skulle
till fots bege sig genom en ödelsig
vild odemark, der det ej ens fanns
någon stig - jag misstog hvart det
skulle vara af. Inga böner och före-
ställningar hjälpte. Han skulle pröfva
vada i snön. Jag kunde ej af quinlig
blygsamhet ens bedja Honom stanna
hos oss och ej bege sig ut i mörker
och köld - men jag stod på trappan
och såg efter Honom - jag hoppade
ännu att Han ville inhälla mig
att det var allvar i Hans afsejt -
eller att Han snart skulle finna
det omöjligt att gå - och vända
om. Men nej, Han gick på utan
att se sig om eller yttra ett ord.
När jag såg att Han ej tänkte

gå att komma tillbaka, sprang jag
till Honom, tryckte Honom till
mitt klappande hjerta, kyssste och
omfamnade Honom. Han sade ej ett
ord. Sedan såg jag på Honom med en
blek som biddt afstjäja på Honom
alla mina händer, och sade sakta
men ömt: "Thor! vil Du gå från
mig? Då slog äfven Han sina armar
omkring mig ~~hals~~ och sade: "Ej
stafa jag vill det ej". - Sedan vände
vi om till oss - så obeskrifligt
sälla. Thor bodde i min lilla kam-
mare; jag försökte göra det så gladt
och komfortabelt för Honom och för-
gäfsa Hans dagar. Vi läste till-
ammans vår älskingslektyr. Skrif-
tillsammans. Han corrigerade mina
skrifningar - ja, vi voro så lyckliga.
Men midt under drömmarna om våra
gjufva gemensamma selskapsätningar,
som värdinnan in med kaffe
och uppväckte mig till den kalla,
tomma, gläpfilosa verkligheten, som
saknar kärlek och prosa för mig.

Jag drömde sedan till, i slädan
eller fortsatte vaken min dröm.
Det är ju sant hvad man drömmar
första gången på ett obekant ställe.
Jag har också uttydt min dröm.
Fäse om den slår in. Jag såg
efter uttydning på den i G. Bous
Drömbok och det betyder bra,
el enligt den. Sedan i slädan
fantaserade jag mycket om Thor.
I mina drömmar voro vi resta till
Italien. Ah! det var skönt och
romantiskt. Men inte så min
vidderlige Thor ha haft någons
njutning af den resan. —
Den 20de reste vi voro ju på resan
och voro öfver natten på Mikko.
Fredagsmorgon voro vi en stund
på Heinälä — och kommo på
eftermiddagen lyckligen hem.
I förehärdten voro vi på Prest-
gården. Frökorna bestormade
mig med frågor om Thor. Men
ack! jag vet ju så litet om
Honon. — Menniskorna tala nog

mycket om Honon. Men jag trog mig
ej om hvad de säga. De känna Ho-
non ej. De se endast det mindre
fördelaktiga hos Honon och glömma
Hans förtjenster. Jag vill ej bedömma
Honon som de jag föner äfven
guldhorn bland sandkan. Ack!
hurv kunna de prosaiska hvardags-
menniskorna bedömma Honon?
Jag känner Honon mycket litet,
men jag tror ej illa om Thor.
Jag nyser medlidande med Honon. Jag
nästan håller af Honon —

Samma dag som vi hemkommo
kommo Herskapet Thawons hit, så
att jag hade fick berätta Uleborgs
nyheter.
I morgon vill jag fortsätta min
skrifning. Nu, godnatt min
dagbok!

Att vill jag drömma om min kära vän.
Säg du trodda ande, nu till den,
Och säg mig sin hvordanne vännen
som jag skall älska högt och hålla kär.
Jag sof godt, du varma hjerta, nu
Ware fönnen och låt kroppen ljuf.

Jag förvarar hvar hifsen vass, och tänkte på i min dagbok förvarade jag och i hifsen

Den 24de, på morgonen.
Jag minns y om hvem jag drömde.
Det blir ännu en hemlighet för
mig - hvem den käre vännen är,
I går voro Jenny och Alina hela
dagen här. Vi lekte och sjöng
På gräven kom Larbro
På efter dem.

I dag skall jag till Prestgården
med mina leas.
Jag måste riktigt på avar
börja med mina förberedelser och
studier till öfverskylt.

Jag kom från Prestgården nu,
Der var det kona temperata.

Och nöjd jag, ty jag ännu
jag varit verkligt säll, till detta
sträls, fördras väl,
Huru jag ~~och~~ lycklig blifva
ett nämsin lycklig blifva
Oj, idet nämsin skall,
Min dröm, fullbordan gifvas

Den 25te.
I dag har jag satt hela dagen
här i kammaren. Skrifvit ett
kämt bref åt Anna Svedin,
läst, sytt litet och städadt
i mina bados och skrin och
ordnat och klippt pappers-
dockor åt mig. Nu är jag
nöjd i grän; ty jag har fått
göra hvad jag önskat i dag
jag är nöjd, ty jag i dag
folgt min vilja, mitt behag.
Skatte öfven natten på
Roligt, ställa ^{me} förge.

Den 26te just nu föro Jenny, Edla
och Jenny hem. De voro hela öftermidd-
agen här. Jag för min del har haft
mycket roligt. Flickorna sydde.
Vi sågs på mina minnen, bref
och pappersdockor. Jag läste för dem
Ann mitt bref till Anna Svedin,
min dagbok för April och några
berättelser ur "Fant elgnitar
berättelser." Det var ganska tråkigt.

Ja, jag såv verkligen någ^o med
min dag. På efter förmiddagen
var jag på Prestgården och läste
öfver min franska lexa.

Hela dagen har jag bara amuserat
mig. På förmiddagen var jag i byn
på eftermiddagen satt jag syssels
sät med mina fragna hemmande.

Ma^o Sally^o onskan i fullbordan gå,
Att jag om Thor och Henne skulle få
Nu drömma.

Och uti drömmens ideala värld,
Su hvetts. oro, smärta, synd och flard
För glömma.

Den 27de April.
I qvällen var jag till Klä. och hade
"rättröligt" — jag för var nu framme
för farbror. Han "predikade" (förklarades de
& första beviden för mig. Det hade varit
roligt om jag kunnat svara på Hans
frågor. — Sedan funderade vid med
Ola om de passligaste orden i min
franska översättning. Det var också
betydligt. Sedan följde flickor-
na oss öfver halva Träsket.

Snart jag tröttnar vid aut prosa,
Som vid annat barnsligt saljeri.
Jag blir allvarsam och prosaisk bli
Jag är vid aut, poetiskt, redan led.
Så mera stympade, tycks mina
Ätt mera häut mitt hjerta. Ack! nu är
jag frö.

Ingen känsla om och trånfull mer
Hör det kalla lugnet - fjenden, der.

Varför har jag slövat hjertats gläd

Poesi Poesin - som är dess varm och stöd,

Eller föret till hvar om
till dess omma läga,

Till dess qual och till dess hufva plåga

Go! för att få slippa alla dessa

Som blott kunna tunga rechar prespa

Ur mitt bröst; - men nu jag tror

Att ingen kärlek - ens mot guden Thor,

Skulle komma hjertat mer att slå

Om det händer, så är jag väl tokig då

Den 29 de Aprilqvällen

I går grått skref jag ingva

ting emedan jag hade ingenting

särdeles att skrifa

I dag på eftermiddagen var
jag till prestgården. Jag var
der för Franskans skull och
förde mina bref till posten.
Jag skref i dag till Hanna
Favorin, Anna Svedlin
och Fredrik. Sedan förs-
ra skref jag på Prestgården.
Ella skref också till sin
Olyare. Igen är det en
af mina "olpmörkelser"
eller så vill jag ej mera kalla
dem; utan riktigt rent ut:
Saluy är igen förargad på mig.
Det blef igen som vanligt
gräl af så ryktigt utet,
i anledning af vår farska-
brev, när vi skulle läsa
opp den. Och jag träffade
saga två ord efter två-
randra. — Ah det är ej så
förligt. Hon blir väl åter

god igen, hoppas jag.
Jag börjar ej öfver sådana
bagateller numera, som jag gjorde
förr. Nu är det andra tider.
Håller jag numera ej af Sally?
Så frågar jag af mig själv.
Jo! jag håller ännu af henne.
Men det är ej mera "Louis"
glödande kärlek, det är
"Isa's isande kalla vänskap."
Det skall vara isande kallt,
eller glödande hett. Mitt
hjärta känner inte till ingen
lym mellan känsla. Således
har du dödt, Ertvinat utan
värning, du varma glöd.
Den har förkötat, så
ingen bläst derifrån, för att
upplifva den. — Hur!
och, hur har jag kunnat
så förändra mig! —

go! jag har tvungit mina
händer att förändra sig. Ty en
sådan återkänsla eller vanskaf
förtjänar ej annat; kan ej närm,
uppehålla en sådan vanskaf.

Edla, Hon är bra som, vi
ha ännu aldrig haft någon
ting split och lif med
hvarandra

Plumra hjerta! du har intet
mera

Mer att uträtta här.

Jag har kommit rein att finna
att du blott till plåga är.

Derför önskar jag dig slippa

Och med all sorg och aut besvär.

Och till sist jag ännu lofvat:

Aldrig mera bli jag här!

Den 30 de föret på förmidd-
agen var jag i kyrkan. Strax
efter middagen skref jag till
Cotta. Men blef afbruten
af Sallys och Cotas hitkomst.

Sally grälade på mig för att jag
"varit så stygg." Ja tusen gånger
stygg och stygg som glädat dem
att komma till oss. Ty de voro
halvdöda af ansträngning och
besvär och af svett; ty de gingo.
Hela dagen har Sally varit så
märkvardig att jag ej kan företa
Henne. Wore Hon så melancholisk
och mjeltjukt som jag hade jag
bra gerna önskat med mina svaga
krafter förskingra Hennes dystur-
bet. Jag hade åter önskat mig
kunna älska Henne som fördom,
blott för att få Hennes ögon att
stråla och Hennes mun att le
af inre sällhet. Mist tog Hon
afren nu. Men det tycktes mig
vasa så ytligt så kallt. Men
nej! Hon är ej sådan som jag;
derför kunde jag ej veta hvad
som fattades i henne och med
hvad Hon kunde blifva botad.
Hur gerna hade jag örwändt
att min ringa förmåga

för att få henne sådan som
förs. Ty det "skar mig i hjertat"
Hä Hon såg så lidande ut.

Men kanske det ej ändå var
någonting som Hon själv på-
stod, ty någon kroppsjukdom
var det väl ej och inte tror
jag att Hon är så psykiskt af-
sig att Hon skulle ha något
hjärtelidande. Lyckliga Sally!

Hon har aldrig känt den tarande
frånaden, det qvalda sjuka
hjärtats alla qual och lidanden.
Och måtte Hon aldrig lära sig
att känna dem. Det är in-
kast jag som taras och trönar.

Det var ändå bra roligt
i dag. Edla läste "Dikter
af Thekla Knut från hem-
ten Gern". De äro de bästa
bra söta och älskliga. Jag
tycker mig känna Hennes
i Hennes dikter.

Flera af dem äro som en gura
klang af min egen själ.
Samligen. "Den slutna Rosen"
"För en vän" "Priset" och
"Hvad skall jag älska?" m. fl.

Imorgon är det första
Maj. Vi äro bjudna till Furst-
gården. Måtte det bli roligt.
Måtte jag kunna vara med.
"Om inga rosor på mitt hjertas
stig. Dock, inga krusa tornen
fjeller." — Ty om något torne
äter när mitt hjerta. Då kan
jag ej mera till ~~min~~ tilltvinga
mig någon glädje. Då är det
medens slut med allt.

Den liten, liten märklig
gul kittar nog vägen till
mitt hjerta som så ofta,
så ofta får förblöda.

Ku är det slut med April.
Adieu April! Välkommen Maj!
Kom med klara solar, varliga
vindar och klarblå himlar.
Och och förnya naturen.
Uppväck allt ur sin dvala
Upplifra de tråga, de
domnade sinnen! — †

Sköna Maj! välkommen,
Till vår bygd igen! †
Trosen — Trosen

Ku är det slut med April. Ku
Kommer till oss, Maja Du!
Kom! o kom! med varen blid!
Kom med glädje! Kom med frid!

Malmström skref om Aprilidagur,
Hjertat liknade vid dem:

"Sol och skynne der täfla,
Tade Han, om löje, grät!"

Så har det och med mig varit.
Ku och alltid, är det så. —

När skan Liptets Aprilidagur
Mot en Maj förbytas Ja?

det psykiska och poetiska i lifet.
Jag har varit singeltig för allt,
jag har intresserat mig för ingen-
ting - jag har haft ~~en~~ ingen glädje.
Jag har kommit att teckna i min
Dagbok - och ej precis någon
sorglig heller; och jag är nu en gång
så utled alla klagsvisor att jag ej haft
lust att fortsätta dem. - Men nu tog
jag likväl min Dagbok fram och skulle
gera uppteckna i korthet hvad som
en handt mig under dessa tre veckor,
men jag lär ej komma ihåg något
numera. Ett enda vet jag, att jag ej
kännt mig nöjd och lycklig under denna
tid - men sensibel och tårnild har jag
ej varit som förr. Mitt hjerta har varit
och är ännu mycket förändradt. smärt
sagt hänande kait, bittert och likgilt-
ligt för allt; likväl har det stundom
 varit som jag kännt der en våldsam
krampraktig ryckning - den sista åter-
stoden af det förr så kärnsiga, lidande
de hjertat. Jag har stundom trium-
ferat öfver min seger öfver min
melancholi men åter stundom
kännt mig grymt olycklig i mitt

känslolösa, förhärdade tillstånd. O! om jag nu hade en känslofull lefvande vän! Skälet för Dig, du menlösa, liflösa deghök - ville jag utgiuta mina bitter sorgsna känslor för henne. Hvad jag hade mycket att klaga och gråta. Men hvad betyder det att jag beddar gar mig för dig - du kan ej trösta mig, ej deltaga i mina sorger - det enda hvad du kan är att ställigt emottaga och betro hvad jag säger. Om jag en enda gång visste hvastörre jag skall vara så olycklig - elak och föraktad här i världen, så skulle jag hellre gifva mig tillfreds. Men häu, min penna! jag vill ej klaga. Jag har nysst (i dag) läst i "utvalda berättelser för ungdom": "Fader Gerhard, eller hvad Gud gör är godt." Den vill jag alltid minnas. - Men nej! jag är ej nöjd med det ännu. Nej! - Det är ej Guds vilja att jag är elak, ejensinnig, stolt m. m. Det är mitt fel. Jag får ej trösta mig med ~~det~~ ^{de} sköna minnesorden: "Den Gud älskar, tjénar allt till det bästa."

Jag har i dag genomsett alla mina bref af Sally. - Ah! så märkvärdigt - outsägligt! - De vore 49 till antalet med alla små, små kapper, nog har väl Sally fyra gånger så mycket af mig och fyra gånger så länge. Men nöjd vore jag om de vore färre och kortare också - men aldrig mera lär jag få ett bref till, af henne. Jag vill bestämt inte, korrespondera med Sally från Jyväskylä om inte allt förut (redan här) ställs på bättre fot. - Nej, jag vill inte skriva till henne med andra vilkor än att jag kan och får älska henne som Gorden. Ty jag har en gång ^{blifvit} kommit att anse för min bästa vän, och som sådan vill jag alltid anse henne, eller också för en, som jag ej har att lifatta ^{med}. Mitt hjerta vet af ingen Gän mellankänsla är glöd eller is.

I ett af Sallys bref - (skrifvet den 4de mars) skrifva Hon att Hon blifvit så glad vid emottagandet

af mine bref. Ty Hon trodde att
Hon efter "vår lilla storm" ej mera
kunde vänta vända bref af mig.
Och Hon skref ^{om} mycket annat. ~~om~~
hvilken saknad det vare för
Henne om mina bref uteblefve.

— Ja, hvarföre skulle jag nu åter
misstänka Henne? Kanske Hon så
tyckte så, men om hon ^{vinden} bladdet vände
sig — Om jag visste att de ännu
bereda Henne nöje, så skulle jag
strax skriva till Paly. Men nej!
Jag vill ej visa mig så angelägen
om en vänskap som ej ges mig
självvidigt. Skall jag ännu fört-
fara att dessa ~~ta~~ som dessa två
veckor, vara kall, obekymrad och
likgiltig. Ty med skäl kan jag
jag dessa tider kunnat säga med
Byron:

"Aldrig — aldrig — aldrig varde du,
Mitt universum mera, arma hjerta!
Dugång mitt allt — är du en bisak nu,
Kan hvarken lyckliggöra eller smärta.
Min räf af illusioner, brast ite,
Med alla vackra skiftningar och bjuta."

Äfven dessa ord äro sköna:

~~tristaldet~~ — Lycklig du,
"Ja lycklig du, hvare hjertas sköna
Eorlin, vid första stöten gå ite!
Som slipper från den smäckgång ären
göra —
Och destu all den bitterhet ännu,
Om hvilken världen ingenting får höra.
Dädet plågro, som djupast äfvetts frö,
Är dem som längta allra mest att dö!
Som ung döer den, som gudarnas ha kärk
Och slipper på sin långa väg och kala,
I vännen dö, och hvad som värre är,
Vänskapen själf, och allt det ideala!"

Ja, att mästa de "vännor dö,
och hvad som ^{värre} värre är, Vän-
skapen själf, och allt det ideala!"

"Och om joyter ibland, så är det blott
För att ej brista ut i grät — — —"

Ah! så vemodigt och skönt ande!
Byron, Byron! Jag förstår Dig!
Huru dyrt har Du ej utstuderat
människohjertat, och inträngt i
dess undangoinda schakter!!!

Men jag skulle ju fortsätta min åter-
blick — Om söndagen den 7de (vill
jag minnas) att Sally och Edla voro
här. Vi läste ur Lord Byron's "Don Juan"
Malmström's dikter och Edla läste äfven
från "Honkain Tarinat". Jag tror,
att jag hade ganska drägligt då.
Den 8de var jag väl åter på Prest-
gården och kom hem, efter ett
ryskigt regerande med Sally — Ty
hon ville (sade sig vilja) att jag
skulle ^{vara där} ~~bit~~ öfver natten. Men,
jag är på lätt att böjas — då jag sätter
"mej på Svären" — jag var mycket
hemsk till modet när jag kom hem
mitt i natten. Hvad enda Gud
ville skrämmas hjertat ur mitt bröst.
Om onsdagen var jag åter der —
ett likadant uppträdde på gården —
och ett ännu förargligare. En laga
tell från den gråttan Kangräma
mig ännu så grusligt. Uch!!
Sedan var jag ej mera den veckan
på Hå — fast jag hade levor
till fredagen. Om Torsdagen

skref Farbror och bjöd oss på
"Warsan varpajaiset". — Jag ville ej
vara — men Mamma bad att jag
skulle afskeda "Gamla Adam" —
jag for — och kom först mån-
dagsafton hem. Fickhona följde
mig med häst — så jag hade
ganska tröfligt. — —
Nu i dag har jag suttit här i
kammaren och skrifvit och lärt,
alldeles i fred. Pappa, Mamma
och Mia äro till Kivari.
Jag har bakat också i dag.
Det känns helt säkert igen då
jag åter upptagit i min
min Dagbok — än då när
jag ej hade någon etc ommedel
mina tankar. Nu vill jag
ej mera församma dig,
Dagbok lilla! — I går vill
jag ännu skriva några
rader. Nu vill jag läsa
mina levor till morgondagen.
Aurore et soir! Ma
petite jour-livre! (?)

Stagnation
Stagnation

Sorgsma i själ! sof sött i Quid:
Du har en natt för hvila,
Sag om dagen har du strid,
Men nu får du vila
Post, till Friedens kvilohamn —
(Samma sött i drömmens famn)
Och till vännen kila.

Den 16 de.
I går var jag som hastigaet med min
Finska lila på H. H. F. Farbror ska
resa i dag till Uborg jag skref med
Hänom till Marie Woch. Eden L., till
den sistnämnde sände jag några värningar.
Du blir det menfore, att man ej slipper
öfver träsket. Vi ha väntat Hershaupt
Till hit — men de lära ej säga begripa
sig ut på träsket ommera. Nu får
öfver jag hållas vackert hemma.

I går — då jag skickade mina bref (till
Uborg) och "Cornanus och Corinne"
till Sally — var jag nästan tvungen att
skrifa några ord åt Henne. Jag
skref då tvertomst hvad jag velat — ett
mycket kallt och impertinent bref,
med många ursäkter för att jag aldrig
skrifa till Henne. I dag på morgonen
erhöll jag af Sally några rader, Hon
sade att Hon gärna skulle skrifa

Stagnation
Stagnation
ät mig ett långt bref men Hon
"hade ej tid." Fårse hvad som skall
följa på allt detta. Fortfarande
mulet eller ändteligen solkenn.
Af Sally fick jag äfven i dag mid-
let samma flere sorters blomman.

Jag tror att jag ej mera i dag is
skrifa hit.

Och nu så vill jag få min skrifning sluta,
jag är så trött vid reflexioner om,
jag kan af sådant ej en smula njuta.
Jag rifver snart dig ulla bok, ita.

Den 19 de.

Stagnation
Stagnation
Nu vill jag skrifa upp en saga:
Den lilla, mörka, obetydliga jorden har
en stor välsignelse af Solen. Huru olyck-
lig vore ej jorden utan densamma!
Deraf beror hennes lif, ljus och anda.
Det vet en och kvar, utan att det
behöfver återupprepas. Solen belyser,
upplifvar och värmer jorden och
tacksam för dessa välgörningar vandrar
jorden evigt lika troget och ~~skick-~~
fakt och tillfäktigt omkring Henne.
Det är en inre dragningskraft som
drager Solen och jorden till
hvarandra.

Men stundom händer det att Månen
undanskygger Solen för jorden.

Opelius säger: "Då faller återigen
månens skugga på jorden och
skymmer bort Solen för oss, och då
säga vi: det är solförmörkelse. Då
blir det skymning eller mörker på
jorden; och fåglarna sluta att sjunga
och tro att det är natt afton. —

Men om en stund ha jorden och
Månen förändrat sin ställning.

Då blir det allt ljusst och klart
igen och jorden strålar åter
af glädje och allt på Herrens prisar
Shaparus godhet som gaf Herrens
en Sol som belyser goda och onda på
jorden"

Jag känner äfven ett stuchans mörker och
obetydligt jordkvat; som är kallt och
mörkt i sig sjelf, men Gud har äfven
gifvit henne en Sol att belysa och värma
henne. Jag vet att den jorden älskar
sin Sol så högt, så högt, — — men
oftast kommer der en måne, afund-
sjuk på jordens lycka och undan-
skymmer Solen för Herrens.

Hon sin sjelf ensam bestrålas af Solens
strålar. — Då sörjer den mörka jorden,
hennes fåglar sjunga ej mer, hennes
blommor luta sig förtränande mot
jorden. Det är odeligt, mörkt, tomt
och kallt då på jorden; ty den afund-
sjuka månen har bortgömt den Sol.

Men om en tid är Jordens pröfvad
slut. Solen strålar åter; ty månen
måste vika. Då upplivas jorden
ånyo. Fåglarna sjunga, blommorna
blomma i sin fågring. Mörkret försvinner,
och allt hälsar med fördubblad för-
tjusning sin Sol: "Valkommen!" —
Den afundsjuka månen ser på afstånd
hur lyckliga de äro. Men hon kan
ej byta den Allomäktiges lagar.

Det är min lilla saga slut. Den sagan
är så rätt. En liten bildning ur några
ändeväders lif — men likvisen är ju
tagen ur Guds stora, helliga, maj-
statiska Skapelse.

I dag har jag räknat för Tappa,
bäst litet och varit garstka
nöjd. — Jag borde riktigt
på alla tankar på begynna

"Så hemman
"Så på nå en min
"Nå en som"

med mina förberedelser till Jfräsbygd.
Jag finner redan vara tid,
Att börja sedan och fundera
Uppå min framtidsplan - dervid,
Jag afven färdigt bör studera.

20 de.

Räknat för Pappa. Skrifvit en lepp åt
Lauy (Zona Lujida) -

Lugn och mild är aftonstunden.
Jag af Morpheu rekter tygst
Svumar - och min ande bunden
I dess bojor huilar tygst.

Den 21. Det är Jöndag. I dag
g. Grottehus i kyrkan. Farbror P. är
rest till Ulborg. På förm. var sken
ma och jag i Kämälä på kaffe.
I dag har jag läst och skrifvit, helt
fornäst inom mig, Pappa var
~~lång med sändet~~ (salonit) till K. L.,
Efter posten. Jag hade intet bref
med posten. En billett gemensamt
af Lauy och Edla (Zona temperata).
Nu är jag vid ett opasligt hu-
meor för skrifning; därför
slutar jag.

"Så hemman
"Så på nå en min
"Nå en som"

"Så hemman
"Så på nå en min
"Nå en som"

Huta vici jag skrifningen,
Yag är utled vid min vän,
Du bereder någon ringa
För mitt sinne, - Föder inga
Blommor på mitte hjertas mö.
Derför: Gorda vän, adieu!!

Den 22.

Jag har sytt, läst och räknat i dag,
Intet vidare is jag skrifa.
Jag is y mera skrifa,
Jag kastar bort min bok,
Af fuktan att jag räfra
Den kunde snart, - mitte tok!

Hvad har den stackarn brutit,
Som så föräktas skall?
Har jag ej för den, gj utet
"St - många känslor skall?
Har hon ej tåligt lyssnat
Mitt grymma klagolät?
Oh på mitte skatt? - då tyssnat
Har stundom, pip och grät.
Hon gjort mig mer än många:
(Hui har jag detta glömt?)
Mij tält och usla sängen
I troget skote gömt.

"Så hemman
"Så på nå en min
"Nå en som"

Hon mer än många vänner,
Mig vänskap har berömt;
Hon mig förstår och känner
Hvar nyck, hvat fel precis.

Hon känner och smitt inre,
Som ingen ann' förmått
Utqvanda — mycket mindre
Erkänna det för godt.

Hon är den enda, enda,
Som jag kan säga allt.
Hvi skall jag eggas vända,
Och den bemöta kallt?

Är hon smitt dum — Kantänka!
Hon dock så mentös är.
Jag kon ej henne kränka,
Hon är mig dock så kär. —

Behåv din plats, du lilla!
Som min fortrogna väv.
Hvi: många skulle välla
Som du — — — — — erkälla den.

Och tack för alla profven,
För din vänskaplighet!
Jag vet, att i behofven
Jag ingen bättre vet.

Och fukta ej, att mera
Jag vinn förkasta dig!
Jag vinn dig ej tillbera,
Plötu du vill tjäna mig.

Den 25de jui.
Jag är somrig — jag orkar ej skriva
något i afton. —

Etter dagens möda, är
Kattens hvila djup för alla.
Jag vill Gud mig anbefalla,
Slumra — glömma allt besvär.

Den 24^{de}
Den 25te: I går kväll skuf jag
ej i min dagbok, ty vi måste
afstå vårt rum åt Befallningsman
Lindner; som var öfver natten hos
oss. — — — — — I dag (den 25te) har
jag ingenting att teckna upp till
minnes. Dagarna de gå sin vanliga
gång. Luft och gult känns det igen
att ha en var för handen. I går
kväll såg jag ^{ett} ljöt af solnedgången,
långt efteråt purrades himlalanden
af ett guldgulnsande och rösvart
skimmer. Ah! hvad det var
skönt! —

I dag skref jag några rader till
Lally (Zona frigida) och att Edla
(Zona temperata) — (Jag har all-
deles glömt bort Zona torrida)

Men nu vill somnen taga öfvers-
handen. Jag kan ej emotstå Jon
Blunts lockelser.

En liten pilt jag titta ser han,
Der bakom mig, i mjuggen ler,
Som vilt uppå sin

Som vor' han vilt uppå sin seger. —

Jag stalsatt mig för lockelsen,
Den flyr, men kommer snart igen,
Och jag snart ta emot min vån:
En hemlig dragningskraft han eger.

26. —

Nu är det en dag förliden
Och natten ständar snart,
Så hastigt går den tiden, ^{ohändad}
Med oförtruten fart; ^(öfödrörlig)
Den står liksom elfven ^(förtöfvad)
Till hafvets lugna farnu. —
Huv-öden, är I kvällen,
När jag en hvilohamn

Spöken och lockelserna
"Sjörone"
"Sjörone"

27 de försam med jag min Dagbok.
I dag ^{här} ^{Tringet} I går på f.m. skref jag
Det 29 de mitt ansökningsbref till Jyväskylä,
med Pappas tillhjelp. På e.m.
for vi till Kåsa Forbror hade kom-
mit hem. Han gaf mig mina
betyg — och alla de jemte ansöknin-
garna sändes till Jyväskylä. Huru mi-
det nu går! I Din hand, o
himmelste Fader! öfverlemnar jag
jag allt; styr Du mina öden
huru mine bästa. "Uke Din vilje",
min Herre och min Gud.

När vi for till Kåsa kom Prest-
gårdens Kaske emot oss och medföde
mig bref från Lally och Marie
H. jemte böckerna "Världens födel-
dag" och "Blåsippan" — och ringen.
På Prestgården skrefvo Flickorna
bref, hela tiden nästan, som jag
var der. — Sent på aftonen
när jag kom hem skref jag till
Lally och afsände det i dag.
Huru önska Hon ha upptagit det.

Det innehåller ett fördrag åt Sally,
"Upplysning" eller "förbindelse".
Det är bra komiskt — nej,
Tragiskt är det. —

I dag har jag merändels läst
eller min Bibel. — En predikan
(den 7de) är "Den Kristna Familjen"
samt "Verldens Födelsedag". — I dag
fick jag med posten bref af
Anna Swedlin. —

Upplysning
Gärligt hjerta, Gud! mig gif,
Gif mig en ny, vis anda!
Var Du mig när i allt mitt lif,
Tag Dig min själ, tillhanda.

Den 1. Juni. Nu har jag igen
flera dagar försummat min dagbok.
Men nu vill jag i korthet godtgöra
mitt fel.

Den 29 (eller annan dag i månad)
läste och skref jag hela dagen. På
efter middagen skref jag verser till
min brud och laggade ett aprilt=
knytt åt henne; det innehåller för
afsningsringen — en härbok,

samt Louis Napoleons porträtt. —
En tisdagen eller den 30de min jag
gjorde. Men den 31^{sta}
förs pappa, mamma och jag till
Frestgården på e m. — Der hade
dödsengeln skördat den lilla 5 dygns
gamla eklice. — —
Hvad skall jag nu skriva. Mina
känslor kan jag omöjligt inte uttrycka
ka men jag kunde ju uppteckna det
hufvudsakligaste. Sally hade
skrifvit till mig ett mycket långt
bref, men när jag kon skulle ha
sändt det till mig — men när jag
kom fick jag det der. Ack! så
innerligen roligt. Det är nu allt
bra emellan oss. Jag är så glad.
Sag är Sally bra snäll ändå. Hvad jag
alltid känner mig olycklig utan
Hennes vänskap! — Men det känns
så godt att äga den igen. Måtte
därvid någon solformörkelse numera
komma. Nu är det roligt att
åter skriva till henne. Och om
Gud hjälper mig till Jyvästeglä,
så skola vi korrespondera så

flitigt. Det skan bli trefligt att
både få Hennes bref och skriva
till Hennes. — Jag kan inte säga
något numerat. Nog mins jag
ändå att utan att behöva upp-
teckna det.

Se, nu är Maj igen förbi.

Tack Maj, för allt hvad Du haft
i Ditt skote! Nu kommer Juni.

Mätte den nu komma sommarlik,
kvarlig och skön! Ja, denna dag
är ju redan den första jundag!

Men kall, snulen och stormig
har den g. beynnt, denna må-
nad också. —

Likfom vädret dag för dag

Lig förvandlar och förnyar:

Stundom stormar töckenshyar,

Stundom fågring och behag.

Även så mitt unga hjerta

Ertryck veclar dag för dag.

Stundom glädje, stundom smärta

Röja sina anletsdrag.

”Sjundag på måndagen”
af Skogstedt.

Allt mitt onda skan aldrig bli förkört
till fröjd. O! min Gud! öfvergif
mig ej!!

Onsdagen den 3de i Junis, var jag
med mina lexor på prestgården; då
kom vi åter i gräl med Sally. Helt
gräl har haft och har fortsatt ännu
längre, leddamma följder. Det var jag
jag som med sin elakhet begynte
~~ärogrädet~~ gnabbet. Jag mins nog
ordet äter, det var i anledning af
Sallys bref till mig. — Sally sade
någenting som betydde på att Hon
skattades sig lycklig om Hon aldrig
blef nödsakat att skriva till mig.
Jag sade då att vi kunde ju alldeles
sveta vår olycksaliga korrespondens.

(detta sade jag alldeles som jag uttalat
min högsta önskan — och likväl
hur djupt, hur djupt smärtade
det mig ej, att mästa afjaga sig ett
sådant — ja, mitt enda verkliga
nöje här.) Jag tyckte att Sally
samtyckte till förslaget och tror
att hon ej ångrat det och att Hon
ej saknar mina bref.

Många gånger har jag varit i begrepp
att skrifa till Sally och bejda henne
förlåta mitt förhastade uttryck och
min slakhet — men då har stoltheten
kommit igen — och äfven den tanken
att kanske Sally ej alls vill emottaga
mina bref — utan hellre finner sig
besvärad af dem. Ejist hade hon väl
sagt att hon önskade att jag skulle
skrifa. Men visst är det ju sant,
att hvad gagnar oss en correspondens
här emellan, — endast det är lättant,
att vi denna korta tid vi numera
äro tillfammans, ej kunna vara
vänner; eller utan något egg mot
hvarandra. Verkliga vänner (tro
jag) vi aldrig mera kunna blifva.
Tykad är en sällan vänskap.
För det mesta snabb och misstroende
alldrig förtroliga, hjertliga samtal.
och mycket annat, som jag anser
för ganska platt och prosaiskt.
Nej! annat skall det vara, verk-
liga vänner emellan!!

1. Vi veta att jorden är rund.
2. Vi veta att jorden går rundt omkring
solen en gång om året ^{i en} ofantligt lång
sflängt rundad eller s.k. elliptisk
bana, i det den under samma tid rullar
omkring, liksom en boll som kastas i
luften. Den fullbordar ett sådant omlopp
på 365 dagar med en hastighet af
2 $\frac{1}{2}$ mil i minuten eller 156 mil i timmen
men vid equatorn, och medanden sålunda
svänger omkring, går den på samma gång
i sin bana omkring solen med en hastighet
af 3 mil i sekunden. — Om 1000
höja er upp 50 mil öfver jorden, huru
skullen I då icke, om I yden nog
skarp syn dertill, förvåna er att få se
hennes ^{rymd} fram under edra ögon genom
rymden med en hastighet, 60 gånger större
än en kanonkula. " För att tredje veta
vi att jorden har blifvit mätt. Den håller
i omkrets eller periferi 3,150 mil samt
~~1,190~~ 1,190 mil kvadratur medelpunkten
från den ena ytan till den andra, eller
i diameter. I kunnen förstås er det
storleken jag säger er, att man uträknat, att
Mont Blanc, det högsta berget i Europa, är
icke större i jämförelse med jorden, än
tjockleken af en af edert hufvudhår i för-
hållande till edert hufvud, eller liksom
ett sandkorn, som lägges på ett tjugo
fot högt hus. Till det fjunde veta vi att
all jorden ehur hennes yta är rundt omkring betäckt
med en fast skorpa, likväl är glödande hett i
ett inre.

N° 1.

Afton-tänkar,
tillignade

Ljungblomman
af

Hennes lilla Tensee

18²/₇ 49

Dessa ringa Aftontänkar hoppas
 jag du återgårdas Isa med
 Reseminnen från din resa,
 Resebref eller hvad jag skall
 kalla dem. — Nej! skriv till Troustland
 det får sig ju i öfwen del af dem.

Afton tankar 1.

En afton, jag hade just kommit från
ett visit, från mina så kallade "vänner"
jag var mycket ledsen och melancholisk,
utan att veta hvareför. Det unga, oroliga
hjärtat klappade häftigt, ja jag kände dess
slag. Jag var ledsen, men kunde icke veta
hvareför. Då sade mig en söst som min
att jag ej blifvit bemöt som en vän. Ja, därför
knotade jag, barnsliga, omhjärtade varelse!
Men det kom då en underbart tröstande tanke
i mitt hjerta. Det var en söst som tröskade
i mig ord, som medförde ro och förtrostan till
mitt hjerta. Det var en söst som tröskade i
mig ord och den sösten sade inom mig: Jag
klagar ej. Jag vill ej klaga öfver människor-
nas, otämlisa. Nej!! jag hoppas att ifall Gud
förunnar mig några lifnadsår till, att jag
slipper från denna ort, så finns det säkert
i världen människor som kunna förstå
öfven mig, och hvilka ätaga sig besväret
att uppförka detta underbara, försäddu hjerta,
gömt under denna besynnerliga yta. Jag att
finns säkert människor som kunna förstå och
öfven hela af mig. Men skulle mina lif-
nads dagar ej vara tillräckliga att finna dem,
och skulle Gud verkligen skapat mig ett hjerta
utan lik och sympati, så skulle säkert
Han som gifvit mig hjerta, känsla och för-
nuft förstå och utvanskas mig. Han skulle
förlåta mina fel, hvilka världen genom
sitt förstoringsglas finna så himmelsträvan-
de och förskräckliga. Men Han skall, sedan Han
gifvit mig nåd att använda mitt pund till
Hans ära gifva mig en segertona. O! hur
ser ju jag att dessa människor, dessa dödliga,

Jag der på bordet i salen en hel
lång tid för att jag skulle komma till tenn
Erkles. Jag tror det var proken
aldans, som hon skulle dela ut.
Nu utspelt denna låg på bordet.
Min hjerta var så full. Och ingen
kunne få skick på under namnet
"Erkles på titelbladet de utspelt
3 oden; de dro en trög af en fusk
sång. Hulemeningen var så full
akka utagitt. Jag hade försen
i högen. Erkles för hos fr. I. Jag
papperen ate han skulle ha en
på hemmet. Det var en valmet var.
ning på hans prestelieferu.
Men aldrig kunde jag ana att det skulle
bli bekant. Det var som skrifut oxen.
Men han har så det dem. Fortalk dem.
Och drucken af den maktiga medkan
de orkla orden gjort i den
skrif Han tog mig
fröken i. han sakert igenkännt min vil!

Jag tänker besvara Hans bref.
 med en mycket försämlad och
 uppriktad förspåelse att unga
 eller helst korrespondera med
 frötagarna sjalar. Det är
 hvad tycker du. Det är mitt
 beslut. Inte kan det väl ännu
 det du ej tycker så om
 att korrespondera med herrar,
 och en sådan herr som Eskko!
 Jag hade sett honom värd
 i en smick och han var!
 det var ju ett och
 harmoni hos den yngre.
 Men nu tar du redan protina
 i detta anse. Det är
 ett annat häfte som
 ett annat häfte.

Sjelfulla menuskor inför Gud som jag, an
de bemöta mig med hvar rikgiltighet och
förakt? Då Han, som ser i hjertat, för-
står och bedömer mig rättvisast. Han såg
hur glad, hur frimodig han jag ej en gång, då
Gud mig gifvit en oförgånglig segerkrona,
blika på de afverständna lidanden och
saga: Nitt hjerta! efter kamp och strid,
Du slutligt vunnit ro och frid. — Då
skulle det föga oroa mig att människor-
na, missförstått och föraktat mig.
Äfven nu, sorgin jag ej, utan förbitnad med
mygn förtröstan på stridens slut; på
atta arma oroliga klappande hjertats sista
strid och seger.

L. Af alla ting på jorden älskar jag
högst en pennä och en pappersbit näst
mina böcker. O! hur många, många gånger
han i icke gifvit mig tröst och frid, så alla
andra ting förmaktat mig det. Hur många
gånger han i icke utgivit frid i min stormans
de bröst, då jag span en stund, stormig och
i ro för alla i buking grabb, sökte ro för en,
och i skänkten uti ro i mitt hjerta, innan
vilan gaf ro åt min kropp. — Jag älskar
en i ringar obetydliga ting, mer än en jor-
dens språk, grammatik, räknekonst och nöjen, ty
de kunna alla förmåja och frödas i minn.
Icke sorgin jag äfven att Gud ej gaf mig rikedom och
stora utgifter för framtiden; af det jordiska
begär jag ej mer än mitt tarfliga ömbärliga
nödtorft, näring för kropp och själ, då jag
först har sökt de rike, en ärfvats lott
Himmelnska fäderneslandet, har en hjerta
pennä och för mitt nöje endast
en pennä för kvar dag och några

föd er mina känslor, till omringning
saktades tararnes lopp, hjertats slag
begnades — och jag fick ro. Gud kastade
jag i bort, och gifte åter till söras
en nya tornen på lifvets slig.

O! du min enda, sanna, afslagsona vän!
kvartone är Du icke här! endast pennan
och papperet är mina sandbud till Dig,
och till alla dem jag älskar.

Skatte jag aldrig förlora dem! — Nu
är det åter tu gn i min själ, efter dessa
skrifvader. — Ett kapitel ur min
Bibel, läses jag ännu; gör mig af-
tonbön och gåt till hvila under den
himmelnska Fadrens nådiga beskydd.
Gud beskydde mig, och alla dem jag
älskar! — Gud beskydde äfven
dem som hata mig.

Jag lärde mig utantill "Sensitiva"
Trebladet, "Lifskällan" och "Grafen".
Gerna hade jag önskat lära mig
dem alla - men jag hann ej.
Äsk! om jag visste att det vore
någon möjlighet att få dem an-
tingen från Uborg och Kne, så
skulle jag strax beställa tolv ex-
emplar. Jag vet att Hanna skulle
tycka om dem. - Men jag tror att
man hos Bokhandlarna i Finland ej skulle
få sådana - ty de äro tryckta i Stock-
holm, och eljest också ^{ändå} ~~moderna~~ ~~moderna~~
^{vilka} ~~moderna~~ jag ~~skulle~~
had jag mest tyckte om bland
Jul-tiljorna, hade "de väntande"
"den bästa läkaren" - "Tviflaren",
och flera andra. -

Net du, så roligt för Luv!
På "Helingsborg Dagblad" hade intagit
ur Göteborgs Tidningen de ~~de~~
"Resebref ur Finland", som dr
Hedlund (som var till Jhyla,)

(i mycket,)
J tror jag förstår mig i något.
Men det är ändå så olik, än om Hon
vore en jennärig - ty jag kan ju
endast det inom ^{Hjerta} den varma
känsla jag hyer för Henne -
"Net du Luv!" i förtroende säger
jag det dig. - / ett endå, som gör att
mitt förhållande till din Mamma ej är
sådant det kunde vara enligt den
innerliga, barnliga vänskap jag
hyer till Henne - är, att jag är nog
envis och konservativ att kalla
Henne "Trustinna" - En så kall, stel
benämning! - / - fast det är ju
kanhända mitte fel att kalla i
i en kanske falsk princip. -
"Emelie" skulle jag aldrig kunna
säga och "tant" - ja - nå - det
är nu engång så att - - - att
att - "Luv!" minns du den des
versen "att - att, att ni, inte
kan jag seja." ^{Se marginalen för Luv}
Nu till andra saker!
Hör du Luv! Nu när jag

ark papper för dagen. De äro ju som en värd
dela Er, mina frändens sändebud. Men jag älskar
Er. Om mina vänner öfvergifra mig, skola
likväl jag, såväl i glädjens som i sorgens stund
slung mig om mig och öfvergifra mig. Fastän
det åter dom händer att att i fallan
i ogunstiga händer, i mina ensliga tankar
~~blifven~~^{posten} blifven missförstådda och utskrä-
tade, anser jag en likväl inte för mina
förvärlar. Ty jag vet, att det endast är min
egen olycksdjerna, min olycksdjerna som
för följer mig. Då jag lider smärta för er
skuld, fyller jag åter ~~hjälseligheten~~ och an-
förtror mina tankar åt Er. Må de rika
glädjas af sin förmögenhet. Må de vise
~~stolta~~ öfver sin ära och sitt rykte. Må
de sköna och ämtyckta tanka på sina ära-
bedjare. Må de älska, som ha något af detta
jöräskas till sin afgud, hålla i sin hjertans
dem. Jag afundas dem icke; jag afgutar
intet på jorden, utan flyr till mina en-
ensliga tankar, minn papper och min pennor,
och är lycklig och nöjd. Jag har ingen
vän för hvilken jag kunde anförtro
mina bekymmer, mina sorger och min
glädje, och därför måste jag ha Er.

Skulle jag minn bresta under tungdom om
jag voro trungen ut änt i det. Men det
behöfver jag ej. Jag har papper och pennor.
Lå mången gång, när smärtans och
orons bittra tårar runna på min kind,
och det stormade i det roliga hjertats
flydde jag till Er och utgjöt

jag is inte kosta många ord ju
konom. — Följande dagar var
fläckerna hos Oss. Jag hade så
en svår hufvudvärk. Jag minn
ej hvad vi då gjorde. En grän
grätade vi litet med Sally först i
Frestgårds, sen i vår strand, bragg
~~lägga~~ åter följde några ögonblick
af sentiment för mig. Men det var
snart förbi, så att jag snart skrattade
de åt allt. Nej jag orkar ej lägga
ut på sinnet!

Skulle du, min unga sönne
Med din ungdoms glöd derinne!
Tårar och föddyrtras? Nej!
Ugga hjerta! gläds åt lifvet,
Ej för sorg blef alle dig öfvert
Och för barna qualler, ej
ej jag minn ej någonting numera.
Af Sally fick jag den gä, i denna
ett bref. (Lona Torrida) hvilket jag
för några dagar sedan besvarade.
Jag vet ej hvad dess temperament
kan kallas, men jag minn att
min sinnestämning då jag skref
det var högt, retligt och besynner-
ligt. — Allt är likväl någorlunda
bra. Jag kan ej förklara det,

men jag känner någonting så märkvär-
digt i min inre. Ett ~~nedtryckt~~ ^{redogjort}
luftslott, en däraktig, oförverkligad
dröm, ett ouppnadt mål, en oupphäm-
nen längtan, en trånad efter något
som ej finns, men som jag trodde
fännes, det är något ditåt, som jag
känner. Men underbart lugn kan
jag jag tänka på min bedragna hopp
jag känner ingen längtan därefter, jag
känner att den, åtminstone nu, är
~~omöjlig~~ omöjlig att uppnås. Farväl,
farväl! Du sköna dröm! farväl!
Mitt hjerta följer Dig — Du hälften af min
själ! — Men jag är nöjd. Fast
omitt hjerta är stillfredställt. När
kan det ej tillfredstännas. Der för
vill jag vara tålig och gömma allt
inom mitt bröst. Kanste du ej den
varelse ännu skapat för hvilken
min hjertas förlåt skall öppna sig.
Isa! Nu skall Du vara lugn och
förhida! — — — Men bort, bort
sådana tankar. Sovnen alla stormar
de känslor. O! soven, länge ännu!!

Lilly-älskling!

Den 24de juli. Långe är det sedan jag sist skref till dig. Föråt denna Soas försumlighet. Imorgon tänker jag titta efter dina bref till Jkylå, för att här bevara hvad jag der ej hunnit. Men säkert lofar jag det ej. Ty jag har nog så mycket att göra att det är mycket möjligt att jag ej hinner bevara dem. Nu har jag alla mina klädningar färdiga med din snälla Mammas tillhjälp; allt annat är ännu ofärdigt.

Jag häver redan på med slutet af "Les misérables" - och är allt mer och mer intresserad och förtjust. Hvad jag saknar de tyfva, fina skära "Jul-tyfonerna"! Jag var så förtjust i dem. Grepström är min älsklingsskald. / en af dem / Jag tycker att ingen skrifver så sällskligt som han.

Jag lärde mig utantill "Sensitiva"
Trebladet, "Lifskällan" och "Grafsen".
Gerno hade jag önskat lära mig
dem alla → men jag kann ej.
Säk! om jag visste att det vore
någon möjlighet att få dem an-
tingen från Uborg och Kne, så
skulle jag strax beställa tre eller
emplant. Jag vet att Hanna skulle
tycka om dem. - Men jag tror att
man hos Bokhandlarna i Finland ej skulle

få sådana - Ty de äro tryckta i Stock-
holm, och ej ett enda ^{moderna} ~~moderna~~ ~~populära~~

^{vilka} hade jag mest tyckte om bland
Jul-tidnorna, hade: "de väntande"
"den bästa läkaren" - "Trifflaren",
och flera andra. -

Wet du, så roligt för Isa!
På "Helsingfors Dagblad" hade intagit
ur Göteborgs Tidningen de ~~de~~
"Resebref ur Finland", som de
Hedvund (som var till Jhyla,)

(i mycket,
troor jag) förstår mig i något.
Men det är ändå så olik, än om Hon
vore en jennärig - ty jag kann ju
endast det inom ^{gränna} ~~gränna~~ den varma
känsla jag hyser för henne. -
Wet du Sally! i förtroende säger
jag det dig. - / ett endå, som gör att
mitt förhållande till din Mamma ej är
sådant det kunde vara enligt den
innerliga, barnliga vänskap jag
hyser till henne - är, att jag är nog
envis och konservativ att kalla
hennes "Tröstinna" - Men så kall, stiel
benämning! - / - fast det är ju
känkända om det fel att kalla i
i en kanske falsk princip. -
"Emilie" skulle jag aldrig kunna
säga och "tant" - ja - nå - det
är nu en gång så att - - - att
att - Sally! mins du den des
versen " " att - att, att nå, inte
kan jag säga. - ^{Se marginalen för 12 Mars} 1871.
Nu till andra saker!
Hör du Sally! Nu när jag

Handwritten notes in the left margin, including the name "Kappsaäcken" and other illegible text.

Stadade i min låda, fann jag
her bland annat den öfver lilla
"Kappsaäcken" med ägget. Jag började
då fundera derpå huru jag kunde
spörsla ägget till Ghylt utan Kapp-
säcken - Det kunde kanske nog
gå för sig att få den dit her, men
änvä blefve det obegränt att för-
svara det löst, om du varit hem-
ma, hade du kanske ännu lindat
min Kappsaäcken - Men så tänkte
jag, att det kanske vore onödigt att
medtaga det alltid då jag hit den
befände stuvonten går ut kommer,
är ut, är in, du jag först efter
är för slå det sönder! -
Derfore lemna jag det nu på Klä,
att förvaras af dig till vi
träffas igen. - Blijf ej ledsen
om jag sätter dig afver mina
egodelar, så der utan omseende
förerskomme. -
du har ju en lunta af gammalt.
Gerna skulle jag lemna dig en
lunta, till.